

The dictionary of symbols (Dutch Edition)

Pages: 653
Format: pdf, epub
Language: Dutch

[DOWNLOAD FULL EBOOK PDF]

Het leven en de creativiteit van het telefoneren van de geboorte van het kind. De vruchten van de herfst I. externe analoge Manipura eve

Kaart 21. Vurige slang. Kundalini. Het buitenste analoog van Adam naar de kosmische oceaan van leven

Kaart 22. Astrale vloeistof. Muladhara Eve. Meisje met kruik. Slapen. Golven van verbeelding

Kaart 2. Plastic stroom, oceaan van leven

Andrew Falkov

Maharishi Patanella 1. Grondbeginselen van de geest

Hoofdstuk 2. Toepassing in de praktijk

Hoofdstuk 3. Kracht

Hoofdstuk 4. Bevrijding

Andrew Falkov

Hoofdstuk 1. Grondbeginselen van de geest

Hoofdstuk 2. Toepassing in de praktijk

Hoofdstuk 3. Kracht

Hoofdstuk 4. Bevrijding

Ludwig Seidler

Vladimir Servicescall pervaporative goddess

De meest ongewone kennismaking

Het eerste gesprek over de verschijning van de Maagd

Lyrische interlude

Hekserij zoals het is

Business lessen

Heilige ring en amulet

Liefde: zoals het was

Storm en licht

De herinnering aan de dingen de storm

Sterren en geest

Deel van storaunet

Aphrodite

ISIS, Osiris, Horus

Rosanna. Godin Zwaan

De Maagd Maria - De Maagd Maria

Part Title price mother SVA

"Deze tijden zullen tot ons komen...»

Novgorod oude tijden

Het mysterie van het elixer van onsterfelijkheid

Praten met dochter. Darwin en ambrosia

Een deel van een kwartje kan een persoon vliegen?

Scipio ' s getuigenis

Newton: beginselen

Opmerkingen Laplace

Meta-evolutie

Geloof en weet!

Zomerhemel

Deel palapathwala om Dr. Faust voor te stellen

Onverbiddelijk

De wet van de meta-geschiedenis

Over films gesproken. Gegeven het teken

Pushkin ' s Fout - de sleutel tot de hemel

Verstoring. Musings

De koningin van mages

"Het is een aanval»

Koningin OS

Nog een gesprek met mijn dochter.

Ik herinner me Koningin OS

Erkenning

Magische medicijnen?

Techniek van de goden

Wat gebeurt er dan?

Aan de rand van haar aardse bezittingen

Deel шестая 1990 jaar

Duizend negenhonderd eenennegentig

nota ' S1

Twee

Drie

Vier

Vijf

Zes * *

Ochtend Van De Goden

Fictie

H. G. Wells

Visie van het laatste oordeel

Een

Tra-a-RA-a!

Ik luisterde, begreep het niet.

TA-RA-RA-RA!

Oh, mijn God! Ik mompelde slapend. Wat een herrie. RA-RA-RA-RA-RA-RA-RA-RA-RA-RA!
TA-RA-RRA-RA!

Dat is genoeg, zei ik, om de man wakker te maken, en toen stopte ik ineens. Waar ben ik?
TA-RRA-Rara! - Harder en harder.

Het moet een nieuwe uitvinding zijn."...

Weer oorverdovend Terra-Terra-Terra!

Ik zei, luid genoeg om mijn eigen stem te horen. - Het is een trompetstem op de dag van het laatste oordeel. Tuu-RRA!

Twee

Het laatste geluid trok me uit het graf, als een visser die een witvis aan een haak trok.

Ik zag mijn grafsteen (vrij middelmatig ding; ik zou graag willen weten wie het gebouwd heeft?). Toen verdween de oude elm en de verre zee als een wolk van stoom, en om mij heen waren er een groot aantal mensen, geen sterveling kon ze tellen, vertegenwoordigers van alle volkeren, alle talen en alle landen, kinderen van alle leeftijden, en dit alles in een immens amfitheater als de hemel. En hoog boven ons, op de verblindende witte wolk die diende als zijn troon, zat de Here God en al zijn engelen. Ik herkende Azrael meteen, want hij was gekleed in een donker gewaad, Michael bij zijn zwaard, en de majestueuze engel, die de trompetstem uitsprak, stond nog steeds met de trompet in zijn opgeheven hand.

Drie

— Ze gaan snel, zei een kleine man naast me. - Heel snel! Zie je die engel daar met dat boek?! - En om het beter te kunnen zien, kneep hij en strekte zijn nek uit, kijkend door de menigte van zielen om ons heen. Het is allemaal hier, ' zei hij. — Alles. Nu zullen we erachter komen!.. Hier is Darwin, - hij voegde toe, springen Naar een ander onderwerp. - Hij gaat het krijgen! En als je die lange, knappe man daar ziet, ziet hij het oog van de Here God, dat is de hertog zelf... Maar er is een afgrond van vreemden hier! A-Ah! Hier Briggs, uitgever. Geweldige mensen deze printers! Briggs was een slimme jongen... Maar we leren over hem het hele verhaal! Ik zal naar je luisteren, Ik heb tijd om te lachen. Ik heet tenslotte C.

Hij floot en zoog in de lucht.

Hier zijn de historische figuren. Zie je? Daar is Henry De Achtste, en hij krijgt een pit. Verdomme! Hij is Tudor! - Hij liet zijn stem zakken. - Kijk naar deze man, recht voor ons, Hij heeft haar op zijn hoofd. Het is een man uit het Stenen Tijdperk. En daar weer....

Maar ik luisterde niet meer naar zijn geklets, omdat ik naar de Here God keek.

Vier

Is dat alles? vroeg de Here God.

Engel met een boek in zijn handen (voor hem lagen talloze van dergelijke boeken, net als in de leeszaal van het British Museum) keek naar ons en leek in een oogenblik alles geteld. Dat is alles, "antwoordde hij, en voegde eraan toe," Het was, o Heer, een zeer kleine planeet.

God heeft ons allemaal zorgvuldig bekeken.

Laten we beginnen, zei hij.

Vijf

De engel opende het boek en zei een naam. Het geluid " a " werd meerdere malen herhaald en echode van alle kanten, vanuit de diepten van de uitgestrekte ruimte. Ik hoorde de naam niet omdat de kleine man naast me knapte: "Wat is er?!" Ik dacht dat de naam Ahab klonk, maar het kan niet de Achab zijn waar het Oude Testament over spreekt.

Op hetzelfde moment steeg een klein zwart figuur op op een pluizige wolk naar de voeten van de Heer God. Hij was een sterke man in een rijk buitenlands gewaad, met een kroon op zijn hoofd; hij gevoelde zijn armen en hing zijn hoofd somber op.

En? God zei, neerkijkend naar hem.

We konden duidelijk het antwoord horen, want deze ruimte had gewoon prachtige akoestiek. Ik pleit schuldig, ' zei de kleine man.

Vertel ze over je daden, zei de Here God.

Ik was een koning, de kleine man begon, een grote koning. Ik was wellustig, trots en wreed. Ik vocht, verwoestte vreemde landen; Ik bouwde Paleizen, maar ze zijn gebouwd op menselijk bloed. Hoor, Heer, al deze getuigen roepen u om vergelding. Honderdduizenden getuigen. Hij wees naar hen met zijn hand. - Niet genoeg. Ik zei dat je een profeet moest vangen, één van je profeten.

Een van mijn profeten herhaalde de Here God.

Hij wilde niet voor me buigen, en ik martelde hem vier dagen en vier nachten tot hij stierf... Bovendien, O Heer! Ik heb godslastering. Ik nam je voorrechten.

— Hij nam mijn prerogatieven, herhaalde de Here God.

Ik liet je jezelf goddelijke eer geven. Er is geen zonde die ik niet heb begaan! Er is geen misdaad dat ik mijn ziel niet zou ontheiligen. En uiteindelijk, Heer, strafte u mij!

God bewoog zijn wenkbrauwen een beetje. En ik werd gedood in de strijd. En hier sta ik voor u, waardig voor de wreedste straf in uw hel. Ik durf niet te liegen, ik durf mezelf niet te rechtvaardigen tegenover uw grootheid, en ik verkondig mijn ongerechtigheden tegenover de hele mensheid.

Hij pauzeerde. Ik heb zijn gezicht goed gezien. Het leek me bleek en bedreigend, trots en vreemd majestueus. Ik kon het niet helpen aan Satan Milton te denken. Het meeste is genomen uit de inscriptie op zijn obelisk, — zei de engel, die het boek volgde, zijn vinger over de pagina. Echt? - niet zonder verrassing, zei de tiran.

Toen boog God zich plotseling neer, pakte de man en stopte hem in zijn palm, alsof hij het beter wilde zien. De man leek slechts een donkere strook in het midden van zijn hand.

Heeft hij dit echt allemaal gedaan? vroeg de Here God.

Angel sloeg zijn hand over het boek en zei iets onvoorzichtig.: Tot op zekere hoogte wel.

Toen ik de kleine man weer zag, zag ik dat zijn gezicht op een vreemde manier was veranderd, en hij keek naar de engel met ogen vol van angst, en greep zijn hoofd met zijn hand. Wat was er gebeurd met Zijne Koninklijke Majesteit en gedurfde uitdaging?

Lees, zei de Here God.

En een engel las, en onthulde ons in detail het leven van deze schurk. Toen we naar hem luisterden, beleefden we puur intellectueel genot. In zijn verslag waren er, naar mijn mening, verschillende "riskante" plaatsen. Maar de hemel, natuurlijk, heeft het recht...

Zes

Iedereen lachte. Zelfs de profeet van de Allerhoogste, die werd gemarteld door dit monster, had een glimlach op zijn lippen. De grote schurk bleek een grappig, onbeduidend mannetje te zijn.

En op een dag, vervolgde de engel, met een glimlach die onze nieuwsgierigheid wekte, hij was vol en in een slechte bui, en hier is hij."...

Oh, dat niet! het monster schreeuwde. - Niemand ter wereld weet ervan. Het is nooit gebeurd. hij schreeuwde. - Ik was een slechte man, een schurk, zou je kunnen zeggen. Ik heb veel misdaden begaan, maar ik ben niet in staat tot zulke domheid, zulke monsterlijke domheid...

De engel bleef lezen. Oh God! de schurk pleitte. - Vertel ze er niets over! Ik ben klaar om berouw te tonen! Excuus...

En de schurk begon woedend te springen op de hand van de Heer, huilend bitter. Schaamte greep hem plotseling. Hij rende naar de zijkant, op het punt om van de kleine vinger van de Heer te springen. Maar snel draaide zijn hand, de Heer hield hem tegen; toen haastte hij zich naar het gat tussen duim en wijsvinger, maar de duim drukte tegen de palm. Ondertussen las en las de engel, en de schurk dook heen en weer op de palm, en draaide zich plotseling om naar ons en glipte in de mouw van de Heer.

Ik verwachtte dat de Heer hem zou verdrijven, maar Gods genade is grenzeloos.

De engel is gestopt. Ja?! dat zei hij. Vervolgens, zei God, en voordat de engel zijn naam kon zeggen, stond een harig schepsel in vuile voden in de palm van zijn hand.

Zeven Hoe! Is de hel in Gods mouw? mijn buurman vroeg het.

Is er een hel? Ik vroeg het op mijn beurt.

— Ik keek over mijn ogen, - Hij zei, probeerde toe te geven dat hij door de gaten tussen de benen van de engelen kon kijken, maar ik kan de hemelse stad nergens zien. S-S-S-S-fluisterend, fronsend boos, de kleine vrouw, die bij ons staat. - Luister naar wat deze heilige ons zal vertellen!

Acht

— Hij was de Heer van de aarde, en ik was de profeet van de God van de hemel, — riep de heilige, - en kijkend naar mij, de stervelingen verbaasd! Want ik, o Heer, heb alle glorie gekend van uw hemelse verblijf. Ik werd gestoken met een mes, gedreven onder de nagels van de splinters, ontdaan van stukken vlees van de rug, maar alle kwelling, alle kwelling die ik graag heb doorstaan voor de glorie van de Heer.

God lachte.

— En op het einde ging ik nauwelijks bedekt met vodden, allemaal met zweren, en een stank kwam van mij, maar ik werd omarmd door heilige ijver.

Van Gabriel gaf een lachje.

En ik ging neer bij de poort van de tiran, vervolgde de Heilige, als een banier, als een levend wonder....

— Als een gruwel, - zei de engel, en begon te lezen over de Heilige, zonder aandacht te besteden aan het feit dat hij bleef praten over de afschuwelijke kwellingen die hij had onderworpen om de gelukzaligheid van het paradijs te verkrijgen.

En stel je voor, alles wat in het boek over deze heilige stond, bleek ook een openbaring en een wonder te zijn.

Het lijkt mij dat in minder dan tien seconden, de Heilige, op zijn beurt, begon te haasten op de grote hand van de Heer. Het is nog geen tien seconden geleden. En zo schreeuwde hij ook, luisterend naar de genadeloze onthullingen, en als een schurk ontsnapte hij onder het bladerdak van de mouw van de Heer. En we mochten binnen kijken. Daar, in de schaduw van Gods genade, zij aan zij, als broeders, zaten deze twee wezens die al hun illusies hadden verloren.

Daar vluchtte ik toen het mijn beurt was.

Negen En nu, zei God, ons van zijn mouw schudde naar de planeet waar we zouden leven, naar de planeet die snel rond zijn zon draaide, stralend met groene stralen van Sirius.

Nu je mij en elkaar beter begrijpt... probeer het nog eens."

Toen wendden hij en de engelen zich om hem heen om zich heen en opeens was hij verdwenen.

De troon is ook verdwenen.

Om me heen strekte een prachtig land, waar ik nooit van droomde, woestijn, hard en prachtig. En ik werd omringd door de verlichte zielen van mensen in nieuwe, getransformeerde lichamen.

Vertaling uit het Engels. N. Michalowski

H. G. Wells

De deur in de muur

Een

Ongeveer drie maanden geleden, op een avond, toen alles om eerlijk te zijn, vertelde Lionel Wallace me over de "deur in de muur." Toen ik naar hem luisterde, twijfelde ik er niet aan, dat hij zijn indrukken waarheidsgetrouw overbrengt.

Hij vertelde me dit verhaal zo oprecht en eenvoudig, met zo 'n fascinerende overtuiging dat ik het niet kon helpen hem te geloven. Maar 's morgens thuis werd ik in een heel andere stemming wakker. Liggend in bed en het verhaal van Wallace herrinnerend, voelde ik niet langer de charme van zijn onbehouwen, oprechte stem, de charme van dit diner van aangezicht tot aangezicht, in een heldere cirkel van licht geworpen door een tafellamp met een donkere schaduw, toen de kamer om ons heen verdrong in een spookachtige schemering, en voor ons op een sneeuwwitte tafelkleed stonden borden met dessert, zilver en gekleurde wijnen in glazen, en creëerde een speciale sfeer—een heldere, gezellige wereld, ver van elke dag. Maar nu, buiten deze situatie, leek het verhaal vrij ongelooflijk. Hij verbijsterde me. - Ik riep uit. Maar hoe slim het had gewerkt! Van wie anders, en van hem had ik het niet verwacht.

Toen ik in bed zat te nippen aan mijn ochtendthee, probeerde ik uit te zoeken waarom dit zo onwaarschijnlijke verhaal mij zo 'n opwindend gevoel van levende werkelijkheid gaf; het kwam bij me op dat hij door deze beelden voor mij te ontvouwen, probeerde om op de een of andere manier de ervaringen over te brengen, te reproduceren, te herstellen (Ik vind het niet het juiste woord), waarvan het anders onmogelijk zou zijn om het te zeggen.

Maar nu heb ik dat soort uitleg niet nodig. Al deze twijfels werden achtergelaten. Nu geloof ik, net als toen ik naar Wallace 's verhaal luisterde, dat hij zijn best deed om een geheim aan mij te onthullen. Maar of hij het echt zag, of dat het alleen in zijn geest was, of hij een zeldzaam en kostbaar geschenk bezat, of dat hij in de macht was van fantasie en dromen, kan ik niet beoordelen. Zelfs de omstandigheden van zijn dood hebben geen licht geworpen op deze vraag, die onopgelost bleef.

Laat de lezer oordelen!

Ik herinner me nu niet wat de openhartigheid veroorzaakte dat zo 'n gesloten persoon — als het toeval was mijn commentaar, of berisping. Ik moet hem verweten hebben dat hij het initiatief niet heeft genomen en dat hij geen enkele serieuze sociale beweging heeft gesteund, en dat hij mij in de steek heeft gelaten.

Toen barstte hij plotseling uit.: Ik heb andere dingen aan mijn hoofd... Ik moet bekennen, hij ging door, na een pauze, ik was niet aan het doel... het zit zo... Er zijn geen geesten of geesten bij betrokken, zie je... maar, hoe vreemd het ook lijkt, Redmond, ik ben behekst. Iets achtervolgt me, verduistert mijn leven, wekt een vaag verlangen op.

Hij stopte, zwichtend voor de verlegenheid die ons Engels vaak bezit, als we moeten praten over iets ontroerend, triest of mooi.

Ben je klaar met de cursus in St Athelstans College? hij vroeg het uit het niets, zoals het mij op dat moment leek.

— Goed... - Hij pauzeerde weer. Toen begon hij, eerst aarzelend, nu en dan stotteren, dan meer en meer soepel en natuurlijk, te vertellen over wat het geheim van zijn leven was dat de onophoudelijke herinnering aan onaardse schoonheid en gelukzaligheid was, die in zijn hart onverzadigbare verlangens wakker werd, waarom alle aardse zaken en vermaak van het wereldlijke leven hem saai, vermoeiend en leeg leken.

Nu ik de sleutel van dit raadsel heb, lijkt het me dat alles op zijn gezicht te lezen is. Ik heb een foto

van hem bewaard, die de uitdrukking van een vreemd detachement te zien gaf. Ik weet nog wat een vrouw ooit zei over hem die zielsveel van hem hield. "Plotseling, — zei ze, - verliest hij alle interesse in zijn omgeving. Hij vergeet jou. Hij ziet je niet, ook al ben je bij hem.»

Echter, Wallace verloor niet altijd de interesse in anderen, en wanneer hij zich op iets richtte, bereikte hij buitengewoon succes. Zijn carrière was inderdaad een keten van briljante successen. Hij is al lang voor me, is veel hoger gestegen en speelde een rol in de samenleving, die volledig ontoegankelijk was voor mij.

Hij was nog geen veertig jaar oud, en ze zeggen dat als hij niet was gestorven, hij een verantwoordelijke functie zou hebben gekregen en bijna zeker bij het nieuwe kabinet zou zijn gegaan. Op school, versloeg hij me altijd moeiteloos, het kwam als iets van zichzelf.

Bijna alle schooljaren die we samen doorbrachten in het St.Athelstans College in West Kensington. Hij ging naar de Universiteit, niet beter voorbereid dan de mijne, en studeerde af, ver voor mij, verrassend zijn briljante eruditie en getalenteerde optredens, hoewel ik zelf schijnen te hebben gemaakt goede vooruitgang. Op school hoorde ik voor het eerst over een "deur in de muur", waar ik voor de tweede keer een maand voor Wallace ' s dood over moest horen.

Nu ben ik er vrij zeker van dat Voor hem in ieder geval deze "deur in de muur" een echte deur was, in de echte muur, en tot onsterfelijke werkelijkheid leidde.

Het kwam heel vroeg in zijn leven, toen hij nog maar vijf of zes jaar oud was.

Ik herinner me dat hij hardop dacht, serieus en langzaam, zijn ziel opende voor mij, en leek te proberen vast te stellen wanneer het hem overkwam.

— Ik zag voor mij, — Hij zei, - de bladeren van wilde druiven, fel verlicht door de middagzon, Donkerrood tegen de witte muur. Ik zag ze plotseling, maar ik weet niet meer wanneer het gebeurde... Op de schone stoep, voor de groene deur, liggen de bladeren van een wilde kastanjeboom. Ze waren geel met groene strepen, Weet je-niet bruin en niet vies, natuurlijk, ze vielen gewoon van een boom. Het moet oktober geweest zijn. Elk jaar bewonder ik de vallende bladeren van wilde kastanje, en ik weet goed wanneer het gebeurt... Als ik me niet vergis, was ik toen vijf jaar en vier maanden.

Wallace meldde dat hij een vroegrijp kind was; hij leerde ongewoon vroeg te spreken, was erg intelligent en werd gezegd dat hij "net als een volwassene" was, dus genoot hij van de vrijheid die de meeste kinderen op zeven of achtjarige leeftijd nauwelijks krijgen. Wallace ' s moeder stierf toen hij nog maar twee jaar oud was, en hij stond onder minder waakzaam en niet te streng toezicht van de gouvernante. Zijn vader was streng, verzonken in hun zaken, de advocaat wijdde zijn zoon weinig aandacht, maar gaf veel hoop op hem. Ik denk dat, ondanks al zijn talent, het leven leek voor de jongen grijs en saai. En op een dag liep hij rond.

Wallace kon zich niet herinneren hoe hij het huis uit kon glippen ... of door welke straten hij in West Kensington liep. Dit alles werd hopeloos uit zijn geheugen gewist. Maar de witte muur en de groene deur vielen duidelijk op.

Hij herinnerde zich duidelijk dat hij op het eerste gezicht van deze deur een vreemde opwinding had gevoeld, hij werd er toe aangetrokken, hij wilde het openen en naar binnen gaan.

Tegelijkertijd vond hij het onverstandig van zijn kant, en misschien zelfs slecht, als hij bezweek voor deze aantrekking. Wallace argumenteerde dat, vreemd genoeg, hij vanaf het begin wist, tenzij het een truc van het geheugen was, dat de deur niet op slot was en hij, als hij wilde, erin kon.

Ik zie de kleine jongen voor de deur staan in de muur, proberen binnen te komen, dan wankelend terug.

Op de een of andere manier wist hij ook dat zijn vader erg boos zou zijn als hij door die deur zou lopen.

Wallace vertelde in detail wat hij met fluctuaties te maken had. Hij liep langs de deur, stak zijn handen in zijn zakken, floot jongensachtig, en liep langs de muur en om de hoek. Daar zag hij een aantal vervelende, vuile winkeltjes, en vooral herinnerde hij zich de werkplaatsen van een loodgieter en een Behangmaker; stoffige kleipijpen, lakens van lood, ronde kranen, monsters van behang en blikken van emailverf lagen in wanorde rond.

Hij stond te doen alsof hij deze zaken beschouwde, in feite, hartstochtelijk zocht naar de groene deur.

Plotseling werd hij gegrepen door een heftige opwinding. Bang dat hij niet meer zou worden afgeleid, rende hij terug, strekte zich uit, opende de groene deur, ging erin en sloeg achter hem aan. Zo bevond hij zich in een oogenblik in de tuin, en het visioen van deze tuin achtervolgde hem zijn hele leven.

Het was erg moeilijk voor Wallace om zijn indrukken van de tuin over te brengen.

— Er was iets stimulerend in de lucht dat een gevoel van lichtheid, tevredenheid en welzijn gaf. Overall schenen schone, prachtige, licht gloeiende kleuren. Wanneer je jezelf in de tuin aantreft, voel je een scherpe vreugde, die alleen in zeldzame momenten bezit neemt van een man, wanneer hij jong, vrolijk en gelukkig is in deze wereld. Alles was in orde....

Wallace dacht even na en ging verder met zijn verhaal.

Hij zei op een besluiteloze toon, als een man verbijsterd door iets ongelooflijks. - Er waren twee grote Panters... Ja, gevlekte Panters. En ik ben niet bang voor ze, weet je. Er was een lang breed pad, aan beide zijden begrensd door marmer en geplant met bloemen, en deze twee fluweelachtige dieren die met de bal speelden. Een van de Panters keek mij vreemd aan en kwam tot Mij; zij kwam en wreef haar zachte, ronde oor zachtjes tegen mijn uitgestrekte hand en zuiverde. Ik zeg het je, het was een betoverde tuin. Dat Weet ik... En de grootte? Oh, het strekte zich ver in alle richtingen uit, en er leek geen einde aan te komen. Ik herinner me de heuvels in de verte. God weet waar West Kensington heen is. En het voelde alsof ik weer thuis was.

Weet u, op het oogenblik, dat de deur achter mij dichtslingerde, ben ik vergeten en de weg, bedekt met afgevalen bladeren van den kastanje, met zijn wagons en wagons; ik vergat de discipline, mij imperialistisch thuis te roepen; Ik vergat al uw aarzelingen en angsten, ik vergat alle voorzichtigheid; vergeet de dagelijkse werkelijkheid. In een oogenblik bevond ik mij in een andere wereld, die in een zeer vrolijk, immens gelukkig kind veranderde. Het was een heel andere wereld, verlicht door een warm, zacht, zacht licht; een rustige, heldere vreugde werd in de lucht gegoten, en in het blauw van de hemel zweefde licht, zondoorlatende wolken. Een lang, breed pad, aan beide zijden, waarvan prachtige, onbewaakte bloemen werden, liep voor mij en lokte mij verder en verder, en liep met mij twee grote Panters. Ik legde zonder angst mijn kleine handjes op hun harige rug, streelde hun ronde oren, de gevoelige plek achter hun oren, en speelde met hen. Ze leken me thuis te verwelkomen. Al die tijd had ik een levendig gevoel dat ik eindelijk naar huis was teruggekeerd. En toen een lang, mooi meisje op het pad verscheen, kwam ze naar me toe met een glimlach en zei: "Hier ben je!" ze tilde me op, kustte me, legde me op de grond en leidde me door de hand — dit bracht me niet de geringste verrassing, maar alleen een vreugdevol bewustzijn dat dit is hoe het zou moeten zijn, en de herinnering aan iets blijds dat vreemd genoeg uit het

geheugen viel. Ik herinner mij de brede rode treden tussen de stengels van het delphinium; wij klommen ze naar een lang steegje, aan de zijkanten waarvan oude, schaduwrijke bomen groeiden. Langs deze laan, tussen de roodachtige, gebarsten stukken, stonden plechtige Marmeren banken en standbeelden, en op het zand dwaalden Tamme, zeer aanhankelijke, witte duiven.

Toen ik naar beneden keek, leidde mijn vriend me deze steeg in. Ik herinner me de mooie kenmerken van haar zachte, vriendelijke gezicht met een dun gedefinieerde kin. Met haar zachte, zachte stem stelde ze me vragen en vertelde me iets, zonder twijfel zeer aangenaam, maar wat ik me precies nooit kon herinneren... Plotseling kwam er een kapucijnaap, verrassend schoon, met roodbruin haar en vriendelijke bruine ogen, uit de boom en rende naast me, keek me aan en barstte zijn tanden uit, en sprong toen op mijn schouder. Dus we zijn zowel gelukkig als tevreden, verder gegaan op zijn weg.

Hij pauzeerde.

Volgende — zei ik. Ik herinner me wat details. We passeerden een oude man in de schaduw van de lauweren, diep in gedachten. We passeerden een bos waar zwermen dertel papegaaien vlogen. We liepen langs de brede schaduwrijke colonnade naar het ruime koele paleis, waar veel prachtige fontein, mooie dingen — alles waar je van kunt dromen. Er waren daar veel mensen — sommigen herinner ik me duidelijk, anderen vaag, maar ze waren allemaal mooi en aanhankelijk. En op een of andere manier wist ik meteen dat ik hen dierbaar was en ze waren blij me te zien. Hun beweging, aanraking handen, vriendelijke, stralende liefde look-alles vulde mijn hart met onverklaarbare verrukking... Bevestigend.

Hij dacht even na.

Ik heb daar wat speelkameraadjes ontmoet. Voor mij, een eenzaam kind, was het een grote vreugde. Ze speelden prachtige spelletjes op de groene Grasbedde speeltuin, waar er een zonnewijzer was, ingelijst met bloemen, en tijdens de Spelen werden we verliefd.

Maar vreemd genoeg is er een gat in mijn geheugen. Ik herinner me onze spelletjes niet. Ik kon het me nooit herinneren. Later, in mijn kindertijd, bracht ik uren door, soms in tranen, mijn hoofd rakkend, probeerend te herinneren wat dat geluk was. Ik wilde weer spelletjes spelen in mijn kinderkamer. Maar nee. Alles wat ik me kon herinneren was het gevoel van geluk en twee dierbare kameraden die de hele tijd met me speelden...

Toen kwam er een strenge, donkerharige vrouw met een licht ernstig gezicht en dromerige ogen, een strenge vrouw met een boek in haar handen, in een lang gewaad van paars, vallende zachte plooien. Ze wenkte me naar haar en nam me mee naar de galerie boven de hal. Mijn speelkameraadjes lieten me met tegenzin gaan, ze stopten met spelen en stonden te kijken terwijl ik werd weggeleid. "Kom bij ons terug, schreeuwden ze. - Kom snel terug!»

Ik keek in het gezicht van de vrouw, maar ze lette er niet op. Haar zachte gezicht was ernstig. Ze leidde me naar een bank in de galerie. Ik stond naast haar, van plan om in het boek te kijken dat ze op schoot had geopend. De pagina 's gingen open. Zij wees mij aan, en ik keek met verbazing: op de nieuwgeborenen van dit boek zag ik mezelf. Het was een verhaal over mij; het toonde alles wat me was overkomen sinds de dag dat ik werd geboren.

Het was geweldig, want de pagina 's van het boek waren geen foto' s, Weet je, maar realiteit.

Wallace pauzeerde ernstig en keek me dubbel aan.

"Ga verder," zei ik, " ik begrijp het. Het was de echte realiteit, Ja, Het was de manier waarop

mensen bewogen, gebeurtenissen ontvouwd. Hier is mijn lieve moeder, bijna vergeten door mij, hier is mijn vader, zoals altijd direct en streng, onze bedienden, kinderen, alle bekende huishoudelijke artikelen. Dan de voordeur en de lawaaierige straten, waar de rijtuigen heen en weer liepen. Ik keek en verbaasde mij, en keek in verbijstering naar het gezicht van de vrouw, en draaide de bladzijden van het boek om, sprong van de een naar de ander, en kon niet genoeg zien; eindelijk zag ik mezelf op het oogenblik, dat ik voor de groene deur in de witte muur aarzelde. En opnieuw voelde ik de mentale strijd en angst. En dan! Ik riep, en wilde de bladzijde omslaan, maar de strenge vrouw hield mijn hand vast met haar koele hand. En dan! Ik drong erop aan, haar hand voorzichtig weg te duwen; ik duwde haar vingers weg met al mijn kinderlijke kracht. En toen ze toegaf en de pagina omdraaide, boog de vrouw zich zo stil als een schaduw over me en kustte me op het voorhoofd.

Maar op deze pagina was er geen magische tuin, geen Panthers, geen meisje dat me leidde door de hand, geen speelkameraadjes die me zo met tegenzin lieten gaan. Ik zag een lange grijze straat in West Kensington in de sombere avonduren, voordat de lantaarns werden aangestoken. En daar was ik-een klein zielig figuur; ik huilde luid, tranen rolden uit mijn ogen, hoe hard ik ook probeerde om me in te houden, Ik huilde omdat ik niet terug kon keren naar mijn lieve speelkameraadjes, die me Toen riepen: "Kom bij ons terug! Kom snel terug!" Daar was ik. Dit waren al geen paginaboeken, en een brutale realiteit. Die magische plek en de attente moeder die mijn hand vasthield, op wiens knieën ik stond, verdween plotseling-maar waar?

Wallace pauzeerde weer en staaarde even naar de brand die fel brandde in de open haard. Oh, hoe pijnlijk was deze terugkeer! hij fluisterde.

En dan? - Ik sprak nadat ik een minuut of twee stil was. Ik was een klein, zielig schepsel! Ik ben weer terug in deze trieste wereld! Toen ik me volledig realiseerde wat er met me gebeurd was, werd ik gegrepen door ongebreidelde wanhoop. Ik herinner me nog de schaamte die ik voelde toen ik huilde in het bijzijn van iedereen en de beschamende terugkeer naar huis.

Ik zie een goedhartige oude heer met een gouden bril, die stopte en zei, nadat hij me met zijn paraplu had gepord: "arme jongen, ben je verdwaald?" Dit ben ik, een Londense jongen van vijf jaar! Bovendien besloot de Oude man een jonge aardige politieman mee te nemen, een menigte om ons heen, en ik werd naar huis gebracht. Verward en angstig, luid snikkend, keerde ik terug van de betoverde tuin naar mijn vaders huis.

Dat was, als ik me goed herinner, deze tuin, waarvan de visie me mijn hele leven achtervolgt, natuurlijk, ik kan niet alle charme van deze doorzichtige, als onwerkelijke wereld, zo verschillend van het gewone dagelijkse leven, maar het in woorden zetten... het was zo. Als dit droom was, dan, natuurlijk, de meest buitengewone, droom tussen witte dagen.

Natuurlijk, dit werd gevolgd door een ernstige ondervraging - ik moest antwoorden tante, vader, nanny, gouvernante...

Ik probeerde ze te vertellen wat er gebeurd was, maar mijn vader, voor het eerst in zijn leven, sloeg me voor het liegen. Toen ik later besloot te vertellen over deze tante, strafte ze me op haar beurt voor kwaadaardige koppigheid. Toen mocht ik er niet over praten, en anderen moesten luisteren als ik het begon te vertellen. Zelfs mijn sprookjesboeken werden me tijdelijk ontnomen omdat ik te veel fantasie had. Ja, dat deden ze! Mijn vader was van de oude stempel... En alle ervaringen kwamen terug in mijn gedachten. Ik fluisterde het 's nachts naar mijn kussen, en ik kon mijn kindertranen op mijn lippen proeven.

Aan mijn gebruikelijke warme gebeden voegde ik altijd een warm pleidooi toe: "God, laat me mijn tuin zien in een droom! Breng me terug naar mijn tuin. Breng me terug!" Ik zag deze tuin vaak in

mijn dromen.

Misschien heb ik iets toegevoegd. Is misschien heb ik iets veranderd, dat kan ik niet zeggen.

Dit, ziet u, is een poging om fragmentarische herinneringen aan elkaar te binden en de opwindende ervaring van de vroege kindertijd te doen herleven. Tussen hem en de andere herinneringen aan mijn puberteit gapende afgrond. Het was een tijd dat het onmogelijk leek om een woord te zeggen tegen iemand over deze prachtige vluchtige visie.

Heb je ooit geprobeerd deze tuin te vinden?"Ik vroeg het.

"Nee," antwoordde Wallace, Ik herinner me niet dat ik in de vroege kinderjaren naar hem op zoek was. Nu denk ik dat het vreemd is, maar het is zeer waarschijnlijk dat na het ongelukkige incident, uit angst dat ik niet weer zou verdwalen, Mijn elke beweging zorgvuldig bekeken.

Ik begon pas veel later weer naar mijn tuin te zoeken, toen ik jou ontmoette. Maar ik denk dat er een periode was — al lijkt het me ongelooflijk nu — toen ik mijn tuin volledig vergat. Ik was toen waarschijnlijk acht of negen. Ken je me nog, die jongen van St. Halstenson College? Natuurlijk.

In die tijd heb ik niet laten zien dat ik een geheime droom in mijn hart koesterde, of wel?"

Twee

Wallace keek me aan en zijn gezicht straalde op met een glimlach.

Heb je ooit Northwest passage met me gespeeld?".. Nee, we waren toen geen vrienden.

Het was een spel, — Hij vervolgde, — waarin elk kind met een levendige verbeelding klaar is om de hele dag te spelen. Ik moest de noordwestelijke doorgang naar school vinden. De weg daar was eenvoudig en vertrouwd, maar het spel was om een omweg te vinden. Het was noodzakelijk om het huis tien minuten eerder te verlaten, ergens in de tegenovergestelde richting te gaan en door onbekende straten te komen naar uw doel. En op een dag, verdwaald in een paar hoeken en gaten aan de andere kant van Kempton hill, begon ik te denken dat deze keer Ik had verloren en zou te laat voor school. Ik ging willekeurig langs een straat die een dood spoor leek te zijn, en plotseling vond ik een doorgang. Ik had een sprankje hoop, en ik haastte me. "Ik kom er wel doorheen," zei ik tegen mezelf. Ik passeerde een aantal vreemde vrienden vieze kleine boetiekjes-en plotseling voor me lange witte muur en de groene deur die leidt naar de betoverde tuin!

Deze ontdekking verbaasde me echt. Dus deze Tuin, Deze prachtige tuin, was meer dan een droom?

Hij is gestopt.

— Ik denk dat mijn tweede ervaring met de groene deur duidelijk het grote verschil laat zien tussen het drukke leven van een schooljongen en de grenzeloze vrije tijd van een kind. Hoe dan ook, deze keer kwam het niet bij me op om meteen binnen te komen. Zie je... Ik was geobsedeerd door het idee om op tijd voor school te zijn, omdat ik mijn reputatie beschermde als een voorbeeldige student. Ik wilde waarschijnlijk op zijn minst de deur openen. Het kan niet anders... Maar ik was zo bang om te laat op school te komen dat ik deze verleiding snel overwon. Natuurlijk, Ik was vreselijk geïnteresseerd in deze onverwachte ontdekking en ging verder met mijn manier van denken de hele tijd. Maar dat hield me niet tegen. Ik zette mijn reis voort. Toen ik mijn horloge

uit mijn zak haalde en ontdekte dat ik nog tien minuten had, rende ik langs de muur en de heuvel af, en kwam op bekende plaatsen terecht. Ik moest buiten adem naar school en zweten, maar op tijd. Ik weet nog dat ik mijn jas en hoed ophing... En ik kan langs de tuin lopen zonder door de poort te kijken?! Vreemd, hè?!

Hij keek me bedachtzaam aan. Natuurlijk, op dat moment vermoedde ik niet dat deze tuin niet altijd te vinden is. Studenten hebben immers een nogal beperkte Fantasie. Misschien was ik blij met het idee dat de tuin in de buurt is en ik weet de weg er naar. Maar op de voorgrond stond de school, die me onweerstaanbaar aantrok. Ik denk dat ik die ochtend onrustig was, erg onachtzaam, en altijd probeerde te herinneren aan de geweldige mensen die ik ging ontmoeten. Vreemd genoeg twijfelde ik er niet aan dat ze blij zouden zijn me te zien. Ja, die ochtend leek deze tuin me een mooie hoek, waar ik tussen de drukke schooluren kon overnachten.

Maar ik ben er die dag nooit geweest. De volgende dag was een soort vakantie, en ik bleef waarschijnlijk thuis. Het is ook mogelijk dat ik wegens mijn nalatigheid strafwerk kreeg toegewezen, en dat ik geen tijd had voor een omweg. Geen idee. Ik weet alleen dat in die tijd de prachtige tuin me zo bezig hield dat ik dit geheim niet meer voor mezelf kon houden.

Ik heb het de jongen verteld... Hoe heette hij? Hij zag eruit als een fret. We noemden hem dronken....

Hopkins, zei ik. Ja, Hopkins. Ik heb het hem niet vrijwillig verteld. Ik vond dat dit niet gedaan moest worden, maar toch vertelde ik je terug te komen van school, een deel van de weg die we met hem liepen. Hij was een vreselijke Prater, en als we niet over de prachtige tuin hadden gepraat, hadden we over iets anders gepraat, en ik kon niets anders bedenken. Dus heb ik tegen hem gebabbeld.

Hij gaf mijn geheim op.

De volgende dag, tijdens de pauze, werd ik omringd door zes oudere jongens die me plaagden, en tegelijkertijd waren ze nieuwsgierig om meer te horen over de betoverde tuin. Onder hen was een lange man, Fauset. ken je hem nog? En Carnaby, en Morley Reynolds. Was je toevallig bij hen? Maar nee, ik zou het me herinneren als jij een van hen was....

Een geweldig wezen, een kind? Ik voelde dat ik het verkeerd deed, ik walgde van mezelf, en tegelijkertijd was ik gevleid door de aandacht van deze grote jongens. Ik weet nog dat ik bijzonder blij was toen ik complimenten kreeg, Croshaw. Herinner je je de zoon van de componist Crowshaw — Crowshaw senior? Hij zei dat hij nog nooit zo 'n prachtige leugen had gehoord. Echter, Ik voelde een pang van wroeging, vertellen dat geloofde zijn heilige mysterie. Dit beest, kraan, liet zichzelf toe om een grap te maken tegen het meisje in het groen.

Wallace verlaagde zijn stem onvrijwillig toen hij sprak over de schande die hij had moeten doorstaan.

Ik deed alsof ik het niet hoorde. Opeens noemde Carnaby me een leugenaar en begon met me te ruziën toen ik zei dat het waar was. Ik zei dat ik wist waar die groene deur was, en ik kon ze er allemaal in krijgen, op slechts tien minuten afstand. Hier Carnaby, in de vorm van verontwaardigde deugd, zei, Wat moet ik zijn woorden in daden bevestigen, niet dat ik slecht heb. Zeg me dat je de arm Carnaby nog nooit verdraait hebt? Als dat zo is, begrijp je misschien wat er met me gebeurd is. Ik zwoer dat mijn verhaal waar was.

Op dat moment was er niemand om me te beschermen tegen Carnaby. Klopt, Crowshaw zei iets ter verdediging, maar Carnaby was de meester van de situatie. Ik was bang, opgewonden, mijn

oren brandden. Ik gedroeg me als een dwaas, en uiteindelijk, in plaats van alleen te gaan op zoek naar mijn prachtige tuin, leidde ik het hele bedrijf. Ik liep voor me met brandende oren, pijnlijke ogen, een zwaar hart en brandend van schaamte, en achter me liepen zes spottende, nieuwsgierige en bedreigende studenten... We hebben geen witte muur of groene deur gezien....
Je bedoelt...?

Ik kon haar niet vinden. Ik wilde haar zo graag vinden, maar ik kon het niet. En later, toen ik alleen ging, kon ik het ook niet vinden. Op dat moment heb ik nooit de witte muur en de groene deur gevonden. Nu lijkt het mij dat al mijn schooljaren ik op zoek was naar een groene deur in een witte muur, maar nooit gezien, niet een keer.

Hoe behandelden de kameraden je daarna?

Bruut!.. Carnaby heeft me een harde straf gemaakt voor schaamteloze leugens.

Ik weet nog dat ik stiekem naar huis ging en probeerde mijn familie niet te laten merken dat ik tranen met traantjes had, ik ging stilletjes naar boven naar mijn kamer. Ik viel huilend in slaap. Maar ik huilde niet om wrok, maar om de verloren tuin, waar ik droomde om prachtige avonden door te brengen. Ik huilde over de tedere, lieve vrouwen, die op me wachtten vrienden over het spel, Ik hoopte te leren over dit prachtige verlaten spel...

Ik was er zeker van dat als ik het je toen niet had verteld... de moeilijke tijd kwam voor mij, soms 's nachts huilde ik, en 's middags zweefde ik in de wolken.

Twee semesters lang was ik nalatig in mijn werk en kreeg ik slechte cijfers. Weet je nog? Natuurlijk moet je het je herinneren. Je versloeg me met wiskunde, en daardoor begon ik weer te blokken.

Drie

Een paar minuten staarde mijn vriend in stilte naar het rode vuur en sprak daarna opnieuw.:

Ik zag de groene deur weer toen ik zeventien was. Ze verscheen plotseling voor de derde keer voor me toen ik naar Paddington reed voor een competitief examen, van plan om naar Oxford University te gaan. Het was een vluchtig visioen. In de taxi leunend over het schort, rookte ik een sigaret en beschouwde zichzelf ongetwijfeld als een onberispelijk seculiere Heer. En plotseling was er een muur, een deur, en in de ziel dook een onvergetelijke ervaring op.

We groeiden voorbij. Ik was te verbaasd om de koets onmiddellijk te stoppen. We reden heel ver en draaiden de hoek om. Toen was er een moment van vreemde gespleten wil. Ik klopte op de muur van de taxi en stak mijn hand in mijn zak, mijn horloge uit. Ja, meneer? de koetsier zei vriendelijk.

Luister. Ik riep uit. Niets! Ik had het mis. Ik heb haast. Ga!

En we rolden verder...

Ik ben geslaagd voor de wedstrijd. Diezelfde avond zat ik bij de haard in mijn kleine kantoor boven, en de lof van mijn vader, de kostbare lof, en het verstandige advies dat ik nog in mijn oren hoorde. Ik rookte mijn favoriete pijp, die me stevigheid moest geven, en dacht aan die deur in de lange witte muur.

"Als ik de koetsier zou stoppen,' dacht ik — het zou niet slagen voor het examen, zou niet worden geaccepteerd in Oxford en zeker zou bederven de komende mijn carrière". Ik ben een betere

rechter van het leven geworden. Dit incident zette me aan het denken, maar ik twijfelde er niet aan dat de briljante carrière die me wachtte het offer waard was.

Beste vrienden, de tuin, vol stralend licht, leek mij charmant en mooi, maar vreemd ver weg. Nu wilde ik de wereld veroveren. Ik opende nog een deur, de deur van mijn carrière.

Hij keerde terug naar het vuur en keek in het vuur; een oogenblik scheen een rood licht op zijn gezicht, en ik las in zijn ogen een uitdrukking van een hardnekkige vastberadenheid, maar het was onmiddellijk verdwenen. Ja, Hij zei, zuchtend. Ik gaf mezelf aan mijn carrière. Ik heb hard en hard gewerkt, maar in mijn dromen heb ik altijd gedacht aan de betoverde tuin. Sindsdien heb ik vier glimpen van de deur van deze tuin gezien. Vier keer. Gedurende deze jaren werd de wereld zo helder, interessant en belangrijk voor mij, er waren zoveel kansen dat de herinnering aan de tuin vervaagde in mijn ziel, het verhuisde ergens ver weg, verloor macht en charme over mij.

Wie zou denken om de Panthers te strelen op weg naar een etentje, waar je mooie vrouwen en beroemdheden ontmoet?!

Toen ik verhuisde van Oxford naar Londen, was ik een jonge man met grote belofte, en ik had al iets bereikt. Iets... Maar er waren ook teleurstellingen....

Ik ben twee keer verliefd geweest, maar daar hou ik niet mee op. Ik zal u alleen maar vertellen dat ik op een dag, naar degene die, zoals ik wist, twijfelde of ik naar haar toe zou durven komen - ik per ongeluk de weg doorsneed, door een steegje ging in de buurt van Earls Court en plotseling kwam over een witte muur en een bekende groene deur.

"Hoe vreemd, zei ik tegen mezelf, maar ik dacht dat het ergens in Campden hill was. Deze betoverde plek is net zo moeilijk te vinden als het tellen van Stonehenge stenen." [1]

En ik ging voorbij, zo vasthoudend naar het doel streefde. De deur trok me die dag niet aan.

Op een gegeven moment werd ik echter aangetrokken om de deur te openen — omdat het slechts drie stappen naar de zijkant zou moeten doen. In mijn hart was ik er zeker van dat het voor mij open zou gaan, maar toen dacht ik dat het mij kon vertragen, ik ben te laat voor een date en mijn trots zal lijden. Later had ik er spijt van dat ik zo 'n haast had, want ik kon tenminste in de deur kijken en naar mijn Panthers zwaaien. Maar in die tijd had ik al de wijsheid van het leven verworven en stopte met het jagen op onbereikbare visie. Ja, maar ik was van streek die keer....

Toen volgde ik jaren hard werken, en toen was ik niet bij de deur. Het was pas kort geleden dat ik het me weer herinnerde, en er kwam een vreemd gevoel over me heen — het leek alsof de hele wereld bedekt was met een soort sluier. Ik dacht dat ik die deur nooit meer zou zien, en ik werd gekweld door een bittere melancholie. Misschien was ik een beetje oververmoeid, of misschien is het nu al de leeftijd die mij raakt — want ik ben binnenkort veertig. Echt, ik weet niet wat er mis is met mij, maar voor een tijdje ben ik de vrolijkheid verloren die helpt om alle obstakels te overwinnen. En dat is nu, nu er belangrijke politieke gebeurtenissen aan de gang zijn en het is noodzakelijk om krachtig op te treden. Vreemd, hè? Ik begin moe te worden van het leven, en alle aardse geneugten, die ik deel, lijken me verwaarloosbaar.

Al enige tijd heb ik het pijnlijke verlangen gehad om de tuin weer te zien... en ik heb het nog drie keer gezien.

Hoe is de tuin? Nee, deur. Dat deed hij niet.

Wallace leunde voor me over de tafel, en toen hij weer sprak klonk hij weemoedig. Drie keer

had ik de kans. Drie keer. Ik zwoer dat als deze deur ooit nog voor me zou komen, ik erin zou gaan. Ik zal weg zijn van al deze stoffigheid en stof, van deze briljante klont, van deze zinloze drukte. Ik ga weg en kom nooit meer terug. Deze keer zou ik daar blijven... Ik zwoer een eed, en toen de deur voor me stond, ging ik niet naar binnen.

Drie keer in een jaar liep ik langs die deur, maar ik ben er nooit geweest. Drie keer dit afgelopen jaar.

De eerste keer dat het gebeurde was op de avond van een scherpe verdeling van de stemmen in de discussie over de wet op de aankoop van huurgrond en de regering had de macht met een meerderheid van slechts drie stemmen. Weet je nog? Niemand van ons volk, en waarschijnlijk ook het grootste deel van de oppositie, had verwacht dat de kwestie die avond zou worden opgelost. En de stemmen spleten als eierschalen.

Die avond lunchten hotchkins en ik bij zijn neef in Brentford. We hadden allebei geen Dames. We werden gebeld, we haastten onmiddellijk in de auto van zijn broer en haalden amper de deadline. Onderweg kwamen we langs mijn deur in de muur, het leek vrij kleurloos in het maanlicht. De koplampen van onze auto wierp er een felgele schittering op-ongetwijfeld was zij het! Mijn God! Ik riep uit.

Wat is er? hotchkins vroeg het. Niets! Ik nam op.

Het moment was verloren.

— Ik heb een groot offer gebracht, - Ik zei tegen de organisator van onze partij, het gebouw van het Parlement betreden. Dat zou je moeten doen. hij rende weg.

Maar hoe had ik anders kunnen doen?

De tweede keer haastte ik me naar mijn stervende vader om de laatste "sorry" te zeggen tegen deze strenge Oude man. Het moment was weer extreem gespannen.

Maar de derde keer was anders. Het was maar een week geleden. Ik voel een brandende wroeging als ik eraan denk. Ik was bij Harker en Ralphs. Weet je, het is geen geheim nu ik een gesprek had met Garker. We hebben gegeten bij Frobisher, en het gesprek nam een intieme aard.

Mijn betrokkenheid bij het gereorganiseerde kantoor was nog steeds in vraag.

Ja, Ja. Nu is het een uitgemaakte zaak. Ik mag er nog niet over praten, maar ik heb geen reden om het voor je te verbergen... Dank je, dank je. Maar laat me mijn verhaal afmaken.

De vraag was die avond nog in de lucht. Mijn situatie was nogal delicaat. Het was erg belangrijk voor me om wat informatie van Garker te krijgen, maar ik werd belemmerd door de aanwezigheid van Ralphs.

Ik heb mijn best gedaan om het gesprek licht en gemakkelijk te houden, niet direct gerelateerd aan de vraag waar ik in geïnteresseerd was. Het was nodig. Ralphs gedrag bewees me gelijk dat ik op mijn hoede was voor hem... en ik wist dat Ralphs afscheid van ons zou nemen als we Kensington high street passeerden, en ik zou Garker verrassen met een onverwachte openhartigheid. Soms moet ik mijn toevlucht nemen tot dergelijke methoden... En plotseling verschenen de witte muur en de groene deur in mijn gezichtsveld....

Praten, we passeerden het. We liepen langzaam. Ik kan de foto zien op een witte muur, helder silhouet Garcera wordt naar beneden getrokken op het voorhoofd, de cilinder, en onder de neus, zoals de snavel, en de zachte plooiën van de dekbed, nadat zijn schaduw op de stapel zweefde.

Ik liep 30 centimeter van de deur. Wat gebeurt er als ik afscheid van ze neem en door die deur loop? Ik vroeg het mezelf af. Maar ik kon niet wachten om met Garker te praten. Ik werd belegerd door een zwerm onopgeloste problemen — en die vraag heb ik nooit beantwoord. Ze zullen denken dat ik gek ben, dacht ik. Laten we zeggen dat ik me nu verstop. "De mysterieuze verdwijning van een prominente politicus..." Dit beïnvloedde mijn beslissing op een kritiek moment. Mijn Geest was verstrikt in een netwerk van sociale conventies en zakelijke overwegingen.

Toen draaide Wallace zich naar me toe met een droevige glimlach.

En hier zit ik dan. Ja, hier, Hij zei langzaam. Ik heb deze kans gemist.

Drie keer dit jaar heb ik de kans gehad om deze deur binnen te gaan, een deur die leidt naar een wereld van vrede, gelukzaligheid, onvoorstelbare schoonheid en liefde, die niemand op aarde kent. En ik heb het allemaal afgewezen, Redmond, en het is weg....

Hoe weet je dat?

Ik weet het. Wat blijft er nu voor mij over? Om verder op weg te gaan om zijn doel te bereiken, waarvan de gedachte mij zo imperialistisch weerhield, toen het langverwachte moment kwam. Je zegt dat het me gelukt is? Maar wat is het succes dat iedereen benijdt? Zelig, saai, leeg klontje. Ja, Ik was succesvol.

Bij deze woorden verpletterde hij de walnoot, die in zijn grote hand geklemd was, en gaf hem aan mij. Hier is het, mijn succes!

Ik moet je bekennen, Redmond, de gedachte aan dit verlies kwelt me. In de afgelopen twee maanden—Ja, gedurende een goede tien weken—heb ik nauwelijks gewerkt, alleen door de kracht om hun meest dringende taken uit te voeren. Ik word gekweld door een diepe, hopeloze droefheid. 'S nachts, als er minder risico is om iemand te ontmoeten, dwaal ik af. Ik zou het graag willen weten... Ja, Het is vreemd wat de mensen zullen denken als ze erachter komen dat de toekomstige Minister, een vertegenwoordiger van de meest verantwoordelijke afdeling, alleen in het donker rondloopt, bijna hardop rouwend om een deur, een tuin...

Vier

Voor mij verschijnt het bleke gezicht van Wallace, zijn ogen met de buitengewone, sombere glans. Ik zie hem Vanavond bijzonder helder. Ik zit op de bank, herinner me zijn woorden, de toon van zijn stem, en de avond editie van de Westminster krant bericht van zijn dood die naast me lag. Vandaag in de club bij het ontbijt was er alleen maar sprake van zijn plotselinge dood.

Zijn lichaam werd gisterochtend gevonden in een diep gat in de buurt van West Kensington station. Het was een van de twee gegraven loopgraven in verband met de uitbreiding van de spoorlijn naar het zuiden. Voor de veiligheid van het passeren op de snelweg mensen van de loopgraaf werd omringd door een haastig tegen elkaar geslagen door de omheining, die werd gesneden door een kleine deuropening waar de arbeiders passeerden. Een van de voormannen had per ongeluk de deur opengelaten, en Wallace liep er doorheen.

Ik zit vast in de mist.

Blijkbaar kwam Wallace die avond helemaal uit het Parlement. Tijdens de laatste sessie ging hij vaak te voet naar huis. Ik stel mij zo levendig zijn donkere figuur voor; diep in de nacht dwaalt hij door verlaten straten, absorbeert hij een met de gedachte, de hele moerassen in zichzelf.

Misschien, in het licht van de stationslampen, leek het ruwe hek hem een witte muur? Misschien heeft de fatale deur zijn gekoesterde herinneringen gewekt?

En was er ooit een witte muur en een groene deur? Geen idee.

Ik vertelde het verhaal zoals Wallace me vertelde. Soms denk ik dat Wallace het slachtoffer was van een soort hallucinatie, die hem naar deze deur lokte, omdat een zonde niet op slot zat. Maar ik ben er verre van overtuigd dat het zo was. Ik mag bijgelovig lijken, zelfs bekrompen, maar ik ben er bijna zeker van dat hij een bovennatuurlijke gave bezat die hij bezat — hoe zal ik het zeggen? - een onverklaarbaar gevoel of de impuls die hem de illusie gaf van een muur en een deur, als een mysterieuze, onbegrijpelijke uitgang naar een andere, oneindig mooie wereld. Je zegt dat hij uiteindelijk bedrogen werd? Maar is dat zo? Hier staan we aan de drempel van een eeuwig mysterie, gezien door slechts een paar helderzienden zoals hij, mensen met grote dromen. Alles om ons heen lijkt zo eenvoudig en gewoon, we zien alleen het hek en de loopgraaf erachter. In het licht van het dagbewustzijn, lijkt het ons, gewone mensen, dat Wallace roekeloos in het gevaar van duisternis ging, richting zijn dood.

Maar wie weet wat hij ontdekt heeft?

Vertaling uit het Engels. N. Michalowski

Robert Sheckley

Strijd

Opperbevelhebber Fetterer haastte zich naar de operatiekamer en blafte.:

Op de plaats rust.

Zijn drie generaals stonden gehoorzaam op hun gemak.

We hebben niet veel tijd. - Laten we het eerste gevechtsplan herhalen.

Hij liep naar de muur en ontvouwde een gigantische kaart van de Sahara. Volgens de meest betrouwbare theologische informatie die we hebben, is Satan van plan om zijn krachten naar de oppervlakte te brengen op dit punt. Hij wees met een dikke vinger naar de kaart. - In de eerste regel zullen de duivels, demonen, succubi, Incubus, en alle andere van dezelfde klasse. De rechterflank wordt geleid door velial, de linkerflank door Beëlzebub. Zijne satanische majesteit zal het centrum leiden.

Het ruikt naar de Middeleeuwen, generaal Dell mompelde.

Generaal Fetterers adjudant kwam binnen. Zijn gezicht gloeide van geluk bij de gedachte aan de belofte van bovenaf.

Er is weer een geestelijke.

Sta alsjeblieft stil. We moeten nog steeds vechten en winnen. Zei de adjudant. De vreugde op zijn gezicht vervaagde.

Een priester? Opperbevelhebber Fetterer Wriemelde met zijn vingers.

Na de komst, nadat bekend werd dat de laatste strijd kwam, werden de arbeiders op het wereldveld van religies een echte straf. Ze stopten met onderling vechten, wat op zich prijzenswaardig was, maar ze probeerden ook het voeren van de oorlog over te nemen.

Stuur hem weg. - Hij weet dat we aan een Armageddon plan werken.

— Ja, meneer, - zei de adjudant, groette, draaide zich scherp, en ging naar buiten, stampte zijn trede.

— Laten we doorgaan,-zei opperbevelhebber Fetterer. - In de tweede groep van Satan zullen de herrezen zondaars Herbergen, en verschillende elementaire krachten van het kwaad. In de rol van zijn bommenwerper zal de gevallen engelen uitvoeren. Ze ontmoeten een robot interceptors Della.

Generaal Dell glimlachte grimmig.

Zodra er contact is met de vijand, zal McFee 's automatische Tank corps naar het centrum gaan, ondersteund door generaal Ongin' s robotachtige infanterie, — fetterer ging door. - Dell zal leiden het waterstofbombardement van de achterkant, die moet worden uitgevoerd zo massaal mogelijk. Ik moet op verschillende punten de slag van de gemechaniseerde cavalerie ingaan.

De adjudant keerde terug en stond ter attentie.

De geestelijke weigerde te vertrekken. Hij zegt dat hij met je moet praten.

Opperbevelhebber Fetterer wilde nee zeggen, maar aarzelde. Hij herinnerde zich dat dit nog steeds de laatste strijd was en dat de arbeiders op het gebied van godsdiensten er echt iets mee te maken hadden. En hij besloot de geestelijke vijf minuten te geven.

Vraag hem binnen, zei hij.

De geestelijke was gekleed in een gewone jas en broek, waaruit bleek dat hij hier niet was gekomen als vertegenwoordiger van een bepaalde religie. Zijn vermoeide gezicht was gevuld met vastberadenheid.

— Generaal, — hij zei, — Ik ben tot u gekomen als een vertegenwoordiger van alle arbeiders op het Wereld veld van religies-paters, rabbijnen, mullahs, pastors, en alle anderen. We vragen uw toestemming, generaal, om deel te nemen aan de Slag van de Heer.

Opperbevelhebber van de boeien drumde nerveus haar vingers op de dij. Hij wil liever op goede voet blijven met de broeders. Wat je ook zegt, en zelfs hij, de opperbevelhebber, zal geen kwaad doen als hij op het juiste moment een goed woordje voor hem doet....

Begrijp m ' n situatie. Ik ben een generaal, Ik zal een strijd leiden....

Maar dit is de laatste strijd, zei de priester. - Het is geschikt voor mensen om deel te nemen.

— Maar ze zitten er in, zei fetterer. - Via hun vertegenwoordigers, het leger.

De priester keek hem dubbel aan. Terugname voortgezet:

Je wilt toch niet dat deze strijd verloren gaat?"Om Satan te verslaan? Natuurlijk niet, hij mompelde de priester.

Dan mogen we geen risico 's nemen. - Alle regeringen waren het ermee eens, nietwaar?"Ja, natuurlijk, het zou erg leuk zijn om een enorme kracht van de mensheid in Armageddon te introduceren. Het is zeer symbolisch. Maar kunnen we in dit geval zeker zijn van de overwinning?

De priester probeerde bezwaar te maken, maar Ketter haastte zich voort.: We kennen de kracht van de satanische hordes niet. We moeten al het beste loslaten dat we hebben. Dit betekent de automatische legers, de robot interceptors, robottanks, waterstofbommen.

De priester leek erg overstuur.

Maar er is iets onwaardig aan, zei hij. - Kun je geen mensen in je plannen betrekken?"

Fetterer overwoog dit verzoek, maar het was onmogelijk om het te vervullen. Het gedetailleerde strijdplan was perfect en zorgde voor een zekere overwinning. De introductie van fragiel menselijk materiaal kan alleen maar alles verpesten. Geen levend vlees kon het gebrul van deze aanval van mechanismen weerstaan, hoge energieën die de lucht doorboren, de totale verslindende kracht van vuur. Elke man zou honderd mijl van het slagveld gestorven zijn zonder de vijand te zien.

Ik ben bang dat dat onmogelijk is. Velen, — de priester zei streng, - geloven dat het een vergissing was om de laatste strijd toe te vertrouwen aan het leger. Neem me niet kwalijk, - Vrolijk antwoord, Ketterer, is defaitistisch praten. Met uw toestemming... - Hij wees naar de deur, en de geestelijke liep helaas weg.

Die burgers zuchtten. Heren, zijn uw troepen klaar?

We zijn klaar om voor hem te vechten, zei generaal McFee vurig. Ik kan instaan voor elke soldaat onder mijn bevel. Hun metalen glitters, hun relais zijn bijgewerkt, hun batterijen zijn volledig opgeladen. Meneer, ze haasten zich letterlijk in de strijd.

Generaal Ongin kwam uit zijn reverie.

Grondtroepen zijn klaar.

De luchtmacht is klaar. Uitstekend, zei generaal Fetterer. - De rest van de voorbereidingen zijn klaar. Er wordt televisie uitgezonden voor de bevolking van de wereld. Niemand, rijk of arm, zal worden beroofd van het spektakel van de laatste slag. En na de slag... Generaal Ongin begon, en pauzeerde, kijkend naar Ketter.

Hij fronste. Hij wist niet wat er na de slag zou gebeuren. Dit gebeurt waarschijnlijk door religieuze instellingen. Wordt waarschijnlijk een grote parade gehouden of zoiets, ' antwoordde hij vaag. Je bedoelt dat we aan elkaar voorgesteld worden... met hem?"Generaal Dell vroeg.

Dat Weet ik niet zeker, maar het is mogelijk. Tenslotte... Je weet wat ik bedoel. Maar hoe moeten we ons kleden? - dat vroeg generaal McAfee af. - Wat, in dergelijke gevallen, de voorgeschreven kledingcode?

Wat zijn engelen? Fetterer vroeg Ongin. Dat Weet ik niet.

Witte gewaden? Generaal Dell stelde het voor. Nee, Ketter zei stevig. We dragen het uniform,

maar geen medailles.

De generaals knikten. Het was gepast.

En nu is de tijd gekomen.

In de prachtige regalia van de krachten van de hel trokken door de woestijn. De helse piep van de fluit, drums, hoots hollow, het sturen van een spookleger. De tanks, de machines van generaal Mac-Fee ... gingen naar de satanische vijand. En dan flitste Della 's bommenwerpers in de lucht ... en vielen bommen aan op legioenen verloren zielen. Binder gooide moedig zijn mechanische cavalerie in de strijd. Deze chaos bewoog Robot Angina, en metaal heeft alles gedaan wat metal kan doen.

Hordes helse troepen botsten tegen de gelederen, tanks en robots verscheurden. Automatische mechanismen zijn dood, dapper de zandvlakte verdedigen. Della bombers vielen uit de lucht onder de slagen van de gevallen engelen die geleid werden door Marchesi, wiens drakenvleugels de lucht in de tyfoons aanscherpten.

De gehavende robotlijn weerstond de aanval van gigantische boze geesten, die ze vermorzelden, de harten van kijkers over de hele wereld raakten, niet de betoverde blik van de schermen afwendden. Robots vochten als mannen, als helden, en probeerden de krachten van het kwaad terug te dringen.

Astaroth riep een bevel, en de Behemoth trok zwaar in de aanval. Velial, aan het hoofd van een wig duivels, viel op de aarzelende linkerflank van generaal Fetterer. Metaal schreeuwde, elektronen huilden van pijn, niet in staat om de aanval te weerstaan.

Duizend mijl achter de voorkant veegde generaal Ketter zijn zweterige voorhoofd met een trillende hand af, maar nog steeds kalm en koel gaf hij bevelen welke knoppen in te drukken en welke handgrepen om te draaien. En een groot leger is niet misleid zijn verwachtingen. Dodelijk beschadigde robots kwamen overeind en bleven vechten. Gebroken, gebroken, uit elkaar gerukt savivaldybe devils, robots hielden nog steeds zijn positie. Hier in de tegenaanval werd gegoid bij veteranen van het vijfde korps, en een vijandelijk front werd doorbroken.

Duizend mijl achter de vuurlinie, leidden de generaals de achtervolging.

De strijd is gewonnen, opperbevelhebber Fetterer fluisterde, kijkend van het televisiescherm. Gefeliciteerd, heren.

De generaals glimlachten moe.

Ze keken elkaar aan en lieten een vreugdevolle schreeuw uit. Armageddon werd gewonnen, en de krachten van Satan versloegen.

Maar er gebeurde iets op hun televisieschermen. Hoe! Het is... het is... 'begon de generaal, Mac-Fee, en stopte toen.

Want op het veld van de strijd tussen de stapels van verwrongen, verbrijzelde metaal marcheerde Grace.

De generaals waren stil.

Grace raakte aan. een misvormde robot.

En de robots verhuisden door de Rokende woestijn. Gedraaide, verbrande, gesmolten stukken metaal werden vernieuwd.

En de robots kwamen overeind.

McAfee fluisterde de opperbevelhebber, Fitterer. - Klik op iets-laait ze, of iets, knielen.

De generaal drukte, maar de afstandsbediening werkte niet.

En robots zijn al op weg naar de hemel. Ze werden omringd door de engelen van de Heer, en robots-tanks, robotica, automatische bommenwerpers stegen hoger en hoger. Hij brengt ze naar de hemel! ongin huilde hysterisch. Hij gaat naar de hemel!!

— Er is een fout opgetreden-zei boeien. - Schiet op! Stuur een verbindingsofficier... Nee, We gaan zelf.

Onmiddellijk werd het vliegtuig gebracht, en zij haastten zich naar het slagveld. Maar het was te laat; Armageddon was voorbij, de robots waren weg, en de Heer en zijn leger waren weg.

Vertaling uit het Engels. I. Gurova

Andrey Dmitruk

Polis

Oh mijn geliefde geliefde, mnogofornaya Athene! Ik was blij om weer voet te zetten op de Versleten stenen van uw trottoirs! Bovendien was het niet de wrede noodzaak van oorlog die mij over twee zeeën leidde, maar het verheven doel en het vertrouwen van mijn medeburgers.

De haven van Piraeus heeft mijn hart nu al vervuld van vreugde, met een pijltje in boten van kleine handelaren, die direct van het schip afkeek om het best verkochte product te pakken, met een sterke geur van teer, vis en rotte groenten uit de magazijnen in de haven; het kraken van de oarlocks, met het gedoe van roeiers wier schepen te dicht bij elkaar kwamen en de riemen verknoeide. En dan, op de dijk, een bonte menigte, en van ergens in het vrolijke Instituut, het piepen van de pijpen en de stomp van de drum, en de Nevel van straatsolders; en zeer ver weg, over een menigte zeilen, masten en daken, in de lichtblauwe hemel van een bergkam. Van daar vandaag de hele dag glinsterde ons angst, onbegrijpelijk punt-de zon glans op de speer krijger.

Met een gehuurde kar langs de resten van de vestingmuren kwamen we voor zonsondergang in de stad aan, die de Atheners beschouwen als het begin van een nieuwe dag. Omdat de ons toevertrouwde zaken 's morgens begonnen hadden moeten zijn, liet ik mijn kameraden wijn drinken en kotab spelen[2] in de herberg in het hotel, en hij ging door de straten wandelen.

Alsof ik goede vrienden verwelkomde, raakte ik de marmeren Herm 's aan op het kruispunt, rende mijn hand over de stoffige bladeren van vliegtuigbomen, zonder aandacht te besteden aan het feit dat ik in een blok dronken jongeren belachelijk werd gemaakt. Ik wilde op de vertrouwde oude bank zitten aan de bron Kalirai onder de overwoekerde vegetatiehelling van de Pnyx-assemblage, en dat kan, om en het grootste deel van de Agora te bereiken; maar in de lente, voordat ik het donker begon te verdoven, keerde ik met tegenzin terug.

Halverwege ontmoette ik een patrouille van Scythen; hun commandant vond mij om de een of andere reden verdacht en moest hem, die onze taal niet kent, uitleggen wie ik ben, waar en waarom ik kwam. Lange tijd sparde ik met een koppige barbaar, staande in het licht van de fakkels

voor de portiek van een van de rijkste huizen Kalafina en moet een onderwerp van hete roddels voor de lokale bevolking dienen. Vreemd genoeg hielp het me met de naam van onze Parfenova die Atheense bewakers kende. Niet om de landgenoten van de beroemde rijke man te eren, niet om mij te blijven verdenken van kwade bedoelingen, de commandant beval de twee hirsute bewakers om mij naar het hotel te begeleiden. Ik wist niet of ik blij moest zijn met zo 'n onverwachte bescherming in het midden van de nacht ... of te verwachten dat ergens in een afgelegen rijstrook ... deze kerels me zullen neersteken met een dolk ... en een handtas mee zullen nemen. Maar alles liep goed af, de meester liep naar mij toe en identificeerde mij; En Ik zal verdoemd zijn als de Scythen vertrokken zonder voor niets te hebben gehuild in de kom van onverdunde Samos.

Blijkbaar, de heilige wil van degene in wiens naam we zeilden, en hield ons van gevaar. De volgende ochtend, na zorgvuldig te hebben gekamd en de plooiën van de ceremoniële tuniek te hebben gelegd, verhuisden we naar de langverwachte vergadering. Vooruit marcheerde chagrijnige trots, het hoofd van de FIAS naukleros likon. Zonder gehoor te geven aan mijn verzoeken, hing de woeste Koopman een gouden badge op, die hem ooit door een demonische Oric werd gegeven, en werd onmiddellijk als een offerbier. Nu kan elke Astin hem stoppen en een boete opleggen, volgens de wet op luxe. Maar, prijs de goden, alles ging goed, en kort voor de middag stegen we op naar de eerste stappen van de snee.

Ik denk dat de bouwers van de heilige stad, die de wilde klif kronen, gewillig of onbewust trachtten het uiterlijk van de heldere Olympus na te bootsen. Wat zou de schoonheid en luxe van de woning van de onsterfelijken moeten zijn, zelfs als zijn aardse gelijkenis de ziel overweldigt met onvergeloopbare gelukzaligheid! Hier staan we, voorbij de majestueuze rijen kolommen, onder de plafonds, die de sterrenhemel vertegenwoordigen; aan de rechterkant reserveer je de machtige toren, waar in de tempel-de kist van levens godin Nike, verstoken van vleugels dus niet de zegevierende glorie van de Atheners zal claimen... Boven de genereuze zon ontsteekt gebleekte plaat, de wind in de buurt van de bergen, plukend naar klontjes gras die in de scheuren kwamen. Over de ruïnes van zijn oude tempel, verbrand door de Perzen, sprankelende en verschrikkelijke krijger, twintig ellen groei van teen tot top op de helm, richt een trotse blik in de zee uitgestrektheid, kijkt gewoon uit de vijandelijke vloot. Stel je voor, alsof een speer, een bronzen hand door de hele Golf stak, door het dek sloeg en de bodem screening martial...

Maar het belangrijkste wonder ligt voor ons. De mooiste zuilen ter wereld versperren, zoals de Maagd van de vrouwen in witte peplos, elegant, en de weg openen naar de troon van haar minnares. De nieuwe hypostase van de godin-patrones van de stad, nog hoger en Regal, ogen-diamanten kijkt rustig over de zeeën en landen. De juistheid van haar kenmerken is opvallend: het lijkt erop dat ik op straat een meisje met zo 'n gezicht ontmoet heb, dat ik liever gevoelloos ben dan bewonder... Oh ja, zij is, zonder een geschil, goddelijk, met een handige gouden overwinning in de palm, met een getemde slang — het hoofd van de donkere ondergrondse krachten, die nu als een trouwe hond, onder de schaduw van een tienbladig Schild staan; en zelfs een dik gevormde lycon, niet gevoelig voor sterke gevoelens, knielt ernstig en zweert rolt over zijn Stier voorhoofd. (Hoewel het mogelijk is dat hij gewoon verbijsterd was door de nieuw erkende prijs van het standbeeld: een goud ging bijna vijftig talenten!.. Maar zelfs in het heiligdom van de verschrikkelijke maagd herinnerde ik me de ene, de andere, met een warme blik en een zachte ziel, ook het bezit van een onoverwinnelijk wapen, maar meer genadig aan de goden en het volk...

...Misschien waren deze opruiende gedachten de oorzaak van al onze latere problemen. Goden zijn jaloers.

We zagen haar in de tempel gewijd aan de hemelse belichaming van liefde. Gemaakt door een beeldhouwer, die al in zijn leven zei dat hij geen gelijke had in de Griekse landen, wachtend op

onze ambassade, stond ze op een klein voetstuk, en mensen stroomden uit Heel Athene, de priesters bevend met overvloedige offers. Ik zag de kinderen naar haar toe gebracht worden; de meisjes strekten voorzichtig de rand van haar licht Marmeren kledingstuk aan, vroegen om een gelukkige liefde; de scheur rolde het verscheurde gezicht van de oude krijger, die voor het eerst in haar ogen had gekeken. Nee, niet de hete talenten van goud, geen ivoor, geen groei Reus namen het, maar de wonderbaarlijke harmonie van vormen, de zachte eenvoud van het naakte, ronde marmer.

Een moment in beslag genomen, kwam ik in de buurt... Zij keek mij aan, lichtjes de hoeken van haar lippen optrekkende, zodat de kuiltjes op de volle, een klein beetje kinderachtige wangen verschenen; keek, niet glimlachte openlijk, maar maakte duidelijk, dat wij aan een bepaald geheim gehecht zijn en anderen, profane, kunnen uitlachen... Iedereen die alleen met haar praat, zodat ze kijkt? Dezelfde hoogte als de mijne Mirinoi eerder wenselijk dan een sensatie, kreunen zijn onberispelijke romp en zijn sterke kleine borst, meer uitgesproken glimlachte naar mij Aphrodite. Haar hand werd gekozen om de stuurriem te ondersteunen vanwege deze liefde hield de schepen.

Ik werd afgeleid door de slagen en het vloeken. In de hoek van de slaven had een lange doos van croakers en likon volledig Hees gebouwd, proberen om wat obols te krijgen voor het transport van precies het geld was van hem, niet Parthenokles.

Het standbeeld van de patrones van ons beleid, in opdracht van de Atheense meester, werd begeleid door waardige en beroemde burgers. De archon-vasilevs zelf, een kale, bebaarde oude man, gaf het samen met de hoge priester van de tempel aan de Lycon. In de buurt stond een beeldhouwer — een kleine, Gespierde, dochterondernemingen gebruid, zelfs voor de bestwil niet na het ruwe werk examen. Ik keek hem stiekem aan en dacht: "ratelt de naam van deze man de hele Hellenistische wereld?" Ja, elke timmerman in onze scheepswerven ziet er indrukwekkender uit! Maar toen het standbeeld in een doos, op een zacht stro bed werd geplaatst, raakte de meester haar gezicht aan met een ongrijpbare beweging, nam afscheid, sloeg zijn vingertoppen over haar lippen, op de tedere nek, zijn gezicht trilde pijnlijk... en ik realiseerde me dat hij open stond voor de essentie van dingen en zijn gevoelens scherp zijn, zoals geen van de stervelingen.

Dus, in een kar met hoge kanten, onder bewaking, brachten we onze godin veilig naar de haven en geladen op het schip Picon. Ons vertrek en de eerste dagen van de reis waren even sereen. Maar het moet echt Atheense maagdenwolk zijn met zijn rots alle zeeroutes ziet... Het weer beviel ons in de Thraciaanse Bosporus, beide schepen worden opgepikt door de wind, liep abrupt voorbij de handelsstad Byzantium en stond op het punt om te delven in de uitgestrekte inheemse van Pontus, toen van een heldere hemel kwam neer op ons een storm.

Lichtnowige matrozen aarzelden, verwijderde het zeil; een wazige als scharen grepen het schip en sleepten hem naar de onheilspellende Keaney. Laten we zeggen, als die rotsen eenmaal bewogen, zowel live als luidruchtig treffen, het ruïneren van de onwetende zeevarenden; maar tot op de dag van vandaag, bevroren, vijandig zijn ze voor de rechtbanken. De rudders werden gebroken, de bodem doorboord door een valkuil. In de vreselijke duisternis, in de wolken van waterstof, slaagde ik erin mijn triera naar het stervende schip te brengen en onze kostbare schat overbelast te hebben... mijn hart barstte bijna uit toen de doos met het standbeeld tussen twee dansende kanten hing, over de kokende afgrond, en de matroos aan de andere kant het natte touw losliet....

Lycan schreeuwde, smeekte om het eerst te slepen, maar ik was meedogenloos en nam het team eerst — immers, deze mensen wisten iets en konden nuttig zijn in zee... Echter, ondanks alle inspanningen, verloren we drie roeiers, en dat het slachtoffer, vermoedelijk, op dat moment de

boze godheid bekrachtigt. Maar slechts voor een tijdje. Serieus was ons zeilen, en ik kon het moeilijk houden van kreunen toen vandaag in de ochtend sentinel op zijn neus schreeuwde, hij de aarde ziet.

Met netlabels was ik verrast om aan onze kusten te zien... Massieve paarse bergen, groen gras en gele bloeiende gorse. Lege muur. Wie kan dat zeggen tussen de overlappende kliffen-het begin van een kronkelende passage in een enorme, diep ingedrukte baai? Geen wonder dat de Engelse vloot in het achttiende jaar hier de Parking van onze schepen over het hoofd zag. Echt, de beste plek voor de basis van onderzeeërs en grenswachten.

Direct na het verwijderen van de loop gebeurde een kleine trim met de motor specialisten: niet uit de linker vleugel. Dat wil zeggen, ze lieten hem eindelijk vrij, maar mijn ziel was niet op zijn plaats. Ik heb een lang logboek en een rapport besteld. Toen, voor het geval dat, besloot hij om het schip heen te gaan. Van dag tot dag moest het hoofd van de grenstroepen van het district met een inspectie arriveren; de brigade commandant dreef ons genadeloos en strafte ons voor de geringste storing.

Gelukkig ging alles goed in de machinekamer: de hitte en het ritmische gebrul. Ik klom de trap op een smalle manier en kneep door het luik in de ruimte van radiometristen. Ze werkten hard en hingen boven de televisie - "beste post". De straal van de sweep liep in een cirkel, het tekenen van kustrotsen en geen veelbelovende verrassingen. Op het dek, door het rapport van de signalman en de zoute douche over de hele linie aan te nemen, kroop ik eindelijk naar mijn hut. Ik dacht altijd dat ik te groot was voor Super-economische scheepsovergangen....

De stuurman, de navigator rekrut Mokhnach, was betrokken in mijn afwezigheid in wat ik niet lijd, namelijk had plezier met betrekking tot de gedode meeuwen. Er kan niets gedaan worden als de vogel op het water gaat zitten voor onze boot, ze is niets te redden, te veel snelheid. Maar, naar mijn mening, kan alleen een wilde zich verheugen en roepen, als een Mohnach, "een vogel, een vogel, een vogel... Alles! Geen vogel." Toen ik deze opmerking hoorde, beschaamde ik de stagiaire. Verrassend harteloos. Waarom zijn ze?! De hele video disco show... Ik lijk ouder dan tien jaar te zijn, maar ik voel me een man van een ander ras. Oneerlijk, misschien....

Toen herinnerde ik me hoe diezelfde Mokhnach, mysterieus ronddraaien van de ogen, in het gezelschap van hun eigen soort wijzen — in-training het verhaal vertelde van "het meisje met de peddel". Toen hoorde ik voor het eerst over de zaak die de hele bemanning opwond. En vond het een fabelachtige, bijgelovige onzin totdat hij stierf "Triton" en Arina me de details niet had verteld.

Verondersteld wordt dat de UCS[3] 0.82 is, een enorm schip met een bemanning van dertig mensen, niet wat onze gevleugelde lapwing, de campagne ontmoette de geest. En niet alleen ontmoette, en ging in de hoofdhut van een vrouw in een prachtige lange jurk, maar met de open borst, helemaal wit, geen bloeding, en op de schouder droeg een grote witte peddel. Zonder een woord te zeggen, nam de vrouw het stuur met een hand, en de stuurman zat, niet in staat om te bewegen, en — veranderde koers voor twee punten. Toen kwam de omgekeerde order uit de cabine, en op het dek zag niemand haar. Gewoon een soort van rennen op de golven... En een paar uur later op dit plein vond hij ondergedompeld ponton, bungelend een meter onder het oppervlak van de zee sinds de herfstoefeningen. 0-8 de tweede ging recht op hem af, en de witte dame moest UCS van veel problemen redden.

Stel dat het ponton inderdaad gevonden werd, ik wist het zeker. Maar ik besloot toen, dat dit geen reden is om stomme geruchten te verspreiden. (Ik haat laffe, laffe mythmaking. En toch, ik beken, bleef de worm in mijn ziel. Ik wilde met de commandant van de UCS praten, met het sturen... Maar, helaas, en dit ook, iemand zag mystique, 0.800 en de tweede werd overgebracht naar een

speciale eenheid die de regeringsresorts beschermt, en kapitein-luitenant Kharlamov en allemaal naar de noordelijke vloot gestuurd...

Goed. Mokhnach kreeg nog een pil van mij, Hij is er niet aan gewend; alleen gepord met verwijten en zucht — ze zeggen, Er is geen gerechtigheid in de wereld... Ik begon onbewust te kijken of een zeevogel onder de stalen messen van onze vleugels zou vallen... Maar misschien is het ergste gebeurd. Recht uit het glanzende water, gewoon olie doordrenkt, gewone dolfijn, opende zijn grappige driehoekige mond. Misschien wilde ik spelen met een monsterlijke brullende vis?.. Terugkijkend, op de schuimende weg achtergelaten door de schroeven, zag ik een flits van bloed.

Goden, goden, waarom hebben jullie ons zo genadeloos gemaakt?! Ruiters van de Prins van gnuros, brandend en plunderend het koor, achtergelaten achter een stervende koeien, istykanny pijlen en kruipend als enorme egels. Ja, natuurlijk, de krijgers van Gnur zijn barbaren, niet verlicht door ware wijsheid, arete. Maar hoe, toen onze cavalerie door meerdere dagen brak in een prinselijke hoofdstad, niet natuurlijke Grieken zich op precies dezelfde manier gedragen in de hitte van de inval, zelfs kinderen snijden met de pluis, fakkels branden vredig thuis? Of hier, op de kusten van Pontus en andere goden die onderworpen zijn aan, inspireren razernij; of Ares, beheerst door een individu, hem gek maakt, jezelf niet herinnert?..

Ik weet niet waarom bij het zien van de nabijgelegen bergen van zijn geboorteland, deze donkere, bloedige herinneringen naar mij kwamen, en niet anderen, licht, over de kindertijd, of, laten we zeggen, over Myrina... Maar met wat bittere zoetheid herrees ik die dag, de meest bittere in mijn leven.

De demoniac Prins Oric, onze gevaarlijke bondgenoot, deelde opnieuw niet de weide met zijn buurman Gnur, en hij, die achter ons militaire contract kwam, besloot het beleid van vuur en zwaard te verraden. De bewaker had tijd om te melden dat de buitenmuur kort werd gehouden, en het brandde eik uit de noordelijke poort, en brandende pijlen regende op het dak.

Het geschenk van de toenmalige strateeg Andromen gesponnen op een paard in de straat, blind Golden sun face shield en zwaaiend Maharaj. Haastig bewapend, verdedigden de bewoners van de nabijgelegen buurten nog steeds de hoofdingang van de stad, en van de kustvisserij nederzetting, waar de muren Oud en vervallen waren, renden al op de klingplaten van de ruiters op lage steppepaarden... Zonder zich te belasten met de storm dichtgesloten korions, haastten zij zich naar de Agora. Moet bekend zijn, Gnur over de schatkist van de stad, Beregovaya in de tempel van Aphrodite, Neverhide. Mensen konden nauwelijks ontsnappen uit de markt.; hier en daar flitste een brandende pijlschuren, gooide het bange vee, vertrappelde het verspreide fruit en een stapel piramide van gloednieuwe potten.

Toch slaagden de boodschappers van de strateeg erin een aantal hoplites te verzamelen, en zij namen de aanvallers over van de meest heilige grove. Barbaren kennen de strijd niet op grote speren, en pijlen stuiteren op schilden en pantser. Wij slaagden er dus in de overvallers vast te houden, maar ondertussen sloeg een andere groep de halfgebrande poort uit en joeg voor hem Andromen met zijn handlangers, veroverde de binnenplaats van de tempel, en sloeg toen de hoplites in de achterhoede.

Ik was zelf in de militaire haven, keek toe als teer en ketel mijn Trier. De stad is van ons — de zee bondgenoot van Athene, en mijn schip is nauwelijks ontsnapt uit de beruchte val onder Aegospotami... Later zeiden de burens: Matra, die twee maanden voor de geboorte was, hoorde het geschreeuw en zag rook, eerst bij de noordelijke poort, dan dichter en dichter, kroop in de verre hoek van het gynaeceum; slaven sloten alle deuren, gewapend met wat ik kon en verzamelden zich in het peristyle onder de leiding waarvan werd gebruikt op feesten, Mijn zeventien jaar oude

zwager!.. Arme man. In mijn afwezigheid was hij de enige vrije man in het huis.

Ik denk dat het bloedbad bij de tempel van Aphrodite zou zijn geëindigd in de volledige vernietiging van onze eigen, zo niet voor de krijgers van Oric. De vijanden werden opzij geduwd en uit de weg naar de rand van de weg nam wraak op de burgers... de fout die ik maakte, nadat ik op verzoek deze weerloze woning had gebouwd, omringd door tuinen en een wijngaard, in plaats van met de ouders van mijn vrouw te moeten schikken in een onbereikbare chorion! Wat moet mijn arme vrouw hebben meegemaakt toen de ruiters uit het roet vlogen, kort, dik, net als alle mannen in deze stam, met een vette kosmos op de schouders, gehangen met wapens en goud. Sommigen hadden de pas afgesneden hoofden van de dorpelingen die rond hun nek hingen, en alle paarden waren bedekt met gedroogde menselijke huiden.

De eerste die werd gebruikt bij feesten viel, splitste bijna in tweeën. Slaven lieten het huis aan hun lot over en probeerden zich te verbergen in de wijnstokken — die hen echter niet redden... Ik weet niet hoe hij Matra stierf. Het verbrande lichaam werd de volgende ochtend gevonden tussen de as en kolen.

Ik kwam laat in de avond van een vreselijke dag. Hij stond over de immense as, niet wetend wat te doen, waar te rennen. Een weldoener redde me van mijn verstand te verliezen. Ik herinner me de oude poplars die weelderig branden op de hoek boven de openbare put. En barrel shop Sanida vol droog hout, werden geschilderd een vulkaan, die pilaren van helder oranje of blauw-witte vlam uitwerpen. De hitte ervan bereikte mij, vonken vielen op mijn haar; ik bewoog niet.

Wow! De post hoger nog, purulent-crimson, beschoten, wrijvend wrak smeulende planken, gooien ontwortelde struiken. Een raket met een "scherp" perfect bedekt, Yamin rookte de houten planken, wat een "punt" betekent.

We stonden toen op het onderzoeksschip bij de ingang van de baai, en ik kon de hele loop van de oefening observeren.

Zoals verwacht werd de landing voorafgegaan door een grondige brandtraining. Toen ze in positie kwamen, schoten de schepen kustdoelwitten neer. Sirka rookte rook, brak van de dekken van raketten ... schudde de vaak blaffende snelle artilleriesystemen ... sullenly verhief hoofdkanonnen. In de rook en stof van de zeeduik verbindt bommenwerpers.

Ik keek vanaf de brug toe hoe, samen met de structuren van de conventionele vijand, meter voor meter, het kustgebied de lucht in gaat: een weide bedekt met blauwe bloemen, krullende groeven van acacia... Twintig minuten zijn nog niet voorbij, een groene bloeiende bergkam veranderde in een roestige woestijn met kraterpit.

Wanneer, om redenen van administratie, Antilliaanse verdediging was voornamelijk gedeprimeerd, ging door mijneveggers, maakte de gangen vrij voor de belangrijkste troepen; vloog de hovercraft met hindernis clearing groepen... Uiteindelijk ging tussen de rijen boeien de eerste golf van de landing. Hard spetteren, leunde ik terug in het ondiepe water van de helling van de landingsschepen. Uit het ruim rolde onnavolgbare gesnotter de tanks met uitgespreide zwembroeken uit; rende zag de soldaten, klamme muggen schudden "Bang»...

De leer geeft me altijd een ambivalent gevoel. Aan de ene kant, ik, als militair, gelukkige helderheid en coherentie, bijvoorbeeld, de vloot en landkrachten; draait zijn hoofd als champagne, de elementaire kracht van moderne militaire uitrusting. Jongensachtige opwindung bedekt als ik in een speciale film zie als een gloednieuw vliegtuig op een laag uitgesneden ploegbommen en raketten put waar je een kwart van wolkenkrabbers kon verbergen.

Tegelijkertijd, onmiddellijk na zulke vervoering, komt schaamte, of liever, een gevoel van verontwaardiging bij zichzelf: "Heer, wat bent u gelukkig, vandal?! Dat, zoals don Quichot van La Mancha altijd zei, "de hand van een lafaard kan het leven nemen van een dappere Caballero" vanwege buskruit?..»

Nee, echt, Ik ben niet geschikt voor de rol van officier, ook al zeggen mensen dat ze het goed doen. Waar komt deze dualiteit vandaan? Maar ik weet wel waar. Militaire ijver, liefde voor parades — van de dode vader, wiens portret in de vorm van een kaper, met orders en een dolk, steeg tot een meter groot van een kleine foto, hing over mijn hele jeugd. Mijn God, wat een tiran in huis, wat een veeleisende idool een dode vader wordt! En wat een fanatieke dienaar van zijn sekte is een weduwe, als ze niet besluit om opnieuw te trouwen!.. Had ik het recht om niet zoals papa te zijn? Nakhimov werd niet doorgegeven, alsof het verlies van melktanden. Het enige wat mijn moeder niet kon controleren was lezen. Bovendien behoorde papa ' s bibliotheek tot de belangrijkste relikwieën van ons huis "kerk", en mijn studies in boekenkasten werden alleen aangemoedigd — als alleen niet boeken aan vrienden en niet lezen tijdens de maaltijd... Arme moeder. Ze had geen idee dat ik veel warmer en geïnstrueerd zou zijn door Shakespeare, Dostojevski, Anatole France dan het fregat Pallada, Tsushima en alle heldhaftige memoires van de marine.

En waarom, eigenlijk, herinner ik me nu, ons herfstspel, waarna een groot deel van de kust is nog steeds het gras niet groeit? Ik dacht weer aan Arina... hoe gaat het met haar, making, mijn schoonheid, waar hij loopt op zijn lange benen, zolang ik de lege zee openscheurde tijdens de volgende patrouille? Arina vertelde me voor het eerst dat toen de beschieting de plek vernietigde waar, volgens de veronderstellingen van hun expeditie, de rand van de Griekse Polis was. Had geen tijd, faalde om onder de aandacht van de Admiraal te brengen; en kan worden beheerd en beheerd, maar wilde niet dat Zijne Excellentie het oefenplan van enkele antediluaanse stenen en gebroken scherven zou veranderen... Bijna gehuild toen Arina. Ik geloofde haar, natuurlijk, maar toch besloot ik om Agafonov te proberen. De brigadecommandant beviel me en mocht met zichzelf in geval van "civiele" gesprekken voeren.

In een ander geval, natuurlijk, in het geval van zijn kantoor, heb ik de zorgen van archeologen genoemd. En eerlijk gezegd, was ik niet echt verrast toen Ivan Savelievich vriendelijk zei, thee drinken met een lepel uit een glas.:

En zo ja? Als de wapens van de oude Grieken? Wat? Een paar gouden oorbellen die de staatsbank zal missen? Dit is wanbeheer, of je je daar zorgen over moet maken?.. Ja, tenzij het alleen in katjes is, Ivan Saveljevitsj?..

Ik weet het, ik weet het! zei Agafonov. Ik, luisterend naar hem, was betrokken bij hetzelfde, net als alle bezoekers van dit kantoor, namelijk — gestrekte vingers testikels van de Bronzen Stier versieren van het inkt apparaat. Regelmatig strijken van Bovine testikels scheen, alleen zilver. - Ik weet wat je gaat zeggen. Spiritueel erfgoed, wortels en zo. De componenten van onze cultuur. Ik heb onlangs geluisterd naar academicus Likhachev op TV, hij spreekt zeer intelligent. Overeengekomen. En doet zelfs pijn in de douche. Maar over het algemeen... Weet je nog dat je me vertelde hoe je favoriete Grieken de muren oppakten? Grafstenen van oude begraafplaatsen. En om te sterven wat cultuur was mensen! Je hoeft niet te versterken de verdediging, elke kraal zal om te zorgen voor, elke gebroken pot...

Daar heeft hij me heen gebracht, Agafonov. Meestal houd ik mezelf in gesprek met hem — immers, de commandant, hoewel we alleen de dienst, maar deze keer viel om eerlijk te zijn. En wanneer, naar uw mening, is het niet nodig om de verdediging te versterken? Dat is duidelijk voor de jongen. Wanneer het Westen ontwapent. Ze verwachten hetzelfde van ons. Niets, godzijdank, begrepen elkaar, niet wat ervoor. Afgaanse folly cumshot, raketten ontmantelen, het

leger is afgeslankt, we afleiden uit andere landen. Dus misschien niet ver weg die keer... Over de bergen, Ivan Savelievich! Ik zei stevig. — Zelfs als de nucleaire arsenalen volledig zullen instorten, wat in de komende jaren niet verwacht wordt, zullen we een andere reden vinden om de "imperialisten" niet te vertrouwen en het land in spanning te houden.

Waarom?

— En omdat de integriteit van de staat slechts op twee manieren kan worden gered: een ontwikkelde economie of een sterke centrale overheid. Zoals u weet is onze economie op het niveau van Papoea. Sterke macht vereist constante koorts, een speciale situatie in het land. En deze geest van een bedreiging kon niet perfecter zijn, en wij met hem familie, tijd.

— Ik geloof misschien in de politiek-enigszins rancuneus zei Agafonov en luid nippend thee. - Maar zonder een sterke kracht, broeder, en je economie zal niet creëren. Hier was ik eens in India, toen onze groep met een vriendschapsbezoek naar Madras kwam... Inwoners die praten over Engelsen?! Respectvol! Je moet ze geen kolonisten noemen, ze zeggen: ze hebben alles achtergelaten wat we hebben — zowel planten, service, en parlementair systeem... En hoe is het eigenlijk voorgesteld? Gun. Sepoys aan de kofferbak was vastgebonden. Eén woord, Brits rijk...

Ik besloot de brigade commandant niet te sparen. Het Britse Rijk, Ivan Saveljevitsj, veroverde de wereld niet zozeer met wapens — elke militaire macht kan worden afgewezen — als met geavanceerde technologie. Onderontwikkelde volkeren te ervaren ervan overtuigd dat om beter Engels rijker te leven... Maar hetzelfde wordt Rome getoond. Zijn macht rustte niet met zwaarden, en mooie wegen, ontwikkelde landbouw, eerlijke wetten voor alle Romeinen, en Neriman... Veel water....

En?.. Ik denk dat het tijd is.

Zal het werken? Wij beslissen. Die monsters?..

Dat geldt nu niet voor ons, zei Agafonov. - We hebben een ander principe. Een sterke Republiek betekent een sterke Federatie. En niet anders. Als God het wil... Ik ben blij dat ik het mis heb."Maar toch, naar mijn mening, de beste menselijke uitvinding in termen van de sociale structuur is het beleid. Ja, lach maar wat je wilt — een Griekse Polis, een stadstaat waar niet meer dan een paar duizend burgers wonen, met hun ambachten en handel.

Zijn slaven, zei Agafonov. Nou, we hoeven de oude maatschappij niet in detail te kopiëren op het huidige niveau van technologie! Het belangrijkste — principe. Volledige decentralisatie. Het einde van deze gigantische, wrede, onhandige dinosaurusstaten...

Hij glimlachte, voelde zich zelfverzekerder, en schudde zijn baard naar buiten met zijn vingers uit zijn keel. Beleid kan niet eeuwig zijn, mijn lief, kan niet eeuwig zijn... Verdeel elk groot koninkrijk op de kleine: wees er zeker van dat een van hen meer hebzuchtig zal zijn dan de burenen beginnen om het land van anderen in beslag te nemen — en kijk opnieuw op de troon van de Grote Keizer. De bosporaanse monarchie begon ook met aparte steden. Zo wordt een man gemaakt, hij is altijd een klein land, slaven, goud...

Dus je denkt dat tirannie onvermijdelijk is?"Er is geen andere manier voor mensen? Hoe zit het met de democratie in Athene en in onze geboortestad? Is ze tijdelijk?.. Ook Kotis... Democratie! - Likon Pushcha was verbaasd, in zo 'n geschil, voelde hij zich onoverwinnelijk. - Het is nooit geweest en kan niet zijn, het is fictie losers, markt bawlers!.. Hoe je Pericles ook noemt — strateeg, autocraat, People 's choice - hij was nog steeds een monarch, de Heer van Athene, omdat de mensen iemand nodig hebben om te aanbidden of aan wie je alle vervloeking de

schuld kunt geven. Met een slimme heerser, omringd door goede adviseurs, bloeit de staat; met een domme en egoïstische—wordt hij zwak. De burgers zelf, die door niemand worden geregeerd, kunnen alleen maar rekeningen met elkaar vereffenen en vechten voor een extra stuk voor hun kinderen, ten koste van anderen... Je zegt dat democratie gedijt in onze stad? Ja, natuurlijk, ecclesia gaat, de Booleanen zeggen wijze woorden. En als iemand een van hen probeerde om een woord te zeggen tegen Parfenova met zijn schepen, met zijn tarwe, die hij verkoopt over de hele wereld! Weldoener, kostwinner, vader van de stad — dat decreet ter ere van hem, gesneden op wit marmer, staat in het midden van de Agora! Wie is er tegen Parfenova? Dat klopt... het zwaard of het goud in de handen van de monarch, of hij nu archon of koopman, filosoof of moneychanger wordt genoemd—trapezium — de essentie blijft hetzelfde: het volk mag niet regeren, het land is altijd één eigenaar!..

En dat staat je goed?"! Ik kan niet rustig met Lykon praten, Ik begin me altijd zorgen te maken. Ja, Pericles was eerlijk en eerlijk, maar toen de regering in Athene naar Kreta kwam, werden duizenden onschuldigen ter dood veroordeeld!..

Lykon lacht eerlijk gezegd, terwijl hij wijn drinkt van een koper barbaars glas. Het weer is goed, het schip loopt soepel op de groene gehoorzame golven, en de roeiers dopen, uitgestrekt op hun banken. Mensen zonder hoofd is een menigte, en de menigte giet bloed als water! Geen despoot, zelfs niet de gekke Cambyses, kan de wreedheid van de bevolking, de kreet van de beslissende-wie te straffen, wie te vergeven... - Hij werd plotseling somber, als een priester, de woorden van het Orakel uit te zenden, en ik realiseerde me dat Lykan, een inwoner van de harde Sparta, niet grappig kan zijn.

De dag zal komen dat de koning van de wereld zal opstaan uit de Hellenes!

Bezig met zijn woorden, Ik stond midden op het dek tot de wind sterker werd. Toen begon ik matrozen te passen om snel het zeil te verminderen—het zou absurd Trier om te lijden aan zijn geboorteland kust... Ik kwam terug op het recente gesprek. Ik ben vreemd voor mensen als Lykon — zeker intelligent, wilskrachtig, maar niet bang voor oorlog of bloed om hun doel te bereiken. Ik haat Oorlog, hoewel lange wandeling trierarchen, en nam deel aan een Zeeslag. De oorlog ontnam mijn Avatra met ongebooren baby. De wereld gaf me Mirina....

We hebben haar ontmoet, waar kan een burger van ons beleid ... vrijelijk met een meisje praten op de jaarlijkse lente spelen ... ter ere van Aphrodite, Neverhide, terwijl hij danst in het heilige bos van Plato.

Het was avond. Op de brede oever ten zuiden van de baai stuiterden de concurrerende ruiters van het natte, dichte zand af, en de winnaar werd gepresenteerd met een beschilderde amfoor van olijfolie. Lang geleden kwam er een einde aan de feestelijke straatjes met oude en kleine mensen; kransen en boeketten op de poort van huizen werden geënt van de zon. Van het theater rolde still waves schreeuwend dat er een wedstrijd van dichters was. Ik wist dat als de zangers van goden en helden werden gestraft, de stenen kom uitbarstte van gelach — er zouden genoeg epigrammen zijn voor de hele nacht...

Ik was moe, ik liep met een feestelijke processie helemaal van de rots boven de branding, waar, volgens de legende, de bewaarder van de schepen verscheen aan de eerste kolonisten, aan de deuren van de tempel. Nog steeds zoemer in mijn hoofd van een scherpe schreeuw van Vlasov, rinkelende Lear en trigonometrie, de blazer van raucous War trumpets, triomfantelijke zingende meisjes. Een stroom van paarden in een rijk harnas en mensen met kransen op hun hoofd, met vaten wijn en honingtaarten, offerstieren en rammen, gefluit en drummen, veegde door onze gewoonlijk rustige stad om zich eerbiedig uit te strekken voor het marmeren altaar en — terug te rollen, spatten uiteen, verdwijnen, Plassen viskeuze bloed achterlatend met zwermen vliegen en

vertrapte bloemen. Maar de vakantie ging niet dood, Hij werd alleen zachtmoedig en oprecht, als een vuistvechter, nadat de woede van de strijd het zweet en het bloed wegspoelde en verscheen op een date met zijn geliefde....

Tussen de lichte stammen, onder de dikke verduisterde kronen, over de heldere zeeafstand, glimlachten witte harken en nimfen blindelings op de voetstukken. Onder het zachte geruis van de spuiten rondcirkeld in een clearing Girl dans, op een afstand-een andere... Mirina nam niet deel aan de dans, naast haar waren er geen vrienden. Helemaal alleen zat ze bij het bloeiende altaar, leunend op de gebogen achterkant van de bank, en keek uit naar de zee. Elke andere positie zou er waarschijnlijk opzettelijk uitzien, maar niet die van mirina. Mooie vrouwen die ik ooit had gezien — Matra was mijn verloofde sinds mijn kindertijd, die het eens was met onze vaders en liefde voor haar groeide uit gewoonte; maar diep van binnen heb ik me altijd geschaamd voor haar bescheiden uiterlijk... In Myrina was de outfit, fatsoenlijke dochters van rich cream attic peplos met een revers front, gladgestreken kleine plooiën, erboven een lichtblauwe himation, over de rug gegooid, gechipped op de schouders. Haar pakte de bundel en bond een rood lint boven het voorhoofd, schonk een dunne diadeem, de oren draaiden de open oorbellen van trebesine. Het tellen van mooie schouderbroche, waren alle versieringen van Myrina — Wat nobel, echt Hellenic! Ze won op het eerste gezicht voor de meerderheid van onze rijke maagden die gewend waren te worden opgehangen door barbaars goud en bijna tien ringen te dragen.

Eerlijk gezegd, Ik herkende Merino bijna niet alleen maar bewonderend de prachtige meisjesfiguur op zonsondergang achtergrond, lijn, gladde schouder, hoge nek schoon, zacht afgeronde wangen... En alleen maar in de buurt, zorgde ervoor dat mijn dochter Maldagora, eigenaar van de grootste wijngaarden in het koor, man, een beetje minder rijk dan onze gadoterate FL. Toen ik ging zwemmen in het verleden, naar brood caravan, was Mirin is Galchenko, hoekig en verward, want de zes maanden was vrij prachtig, werd getransformeerd van een tiener naar een jonge godin.

Ze herkende me onmiddellijk — Ik ging naar Maldagora Affairs, als het hoofd van het konvooi van koopvaardij schepen. En ze sprak met verrassend gemak, ontspannen, als een oude vriend. Lieve meid. Aphrodite 's feest kwam dit jaar slechter uit dan vorig jaar, omdat de druiven van vorig jaar uit de regen zuur geboren werden; maar een handelaar bracht uitstekende snoepjes van Milete, waaronder myrina' s favoriete fruit gekookt in honing; en hij bracht een soort transparant weefsel, geborduurd met gekleurde draad, en Zeta, dochter Główna naaide zichzelf al uit haar tuniek om te zien wat ze plooiën aan de zijanten heeft... Ik luisterde naar deze glorieuze kinderpraat en intern gekweld: nerovnya, nerovnya zij, hoewel een vrij vol water, en een goed Soort; zelfs als het tussen ons zal strekken, een magische draad, Malagor op de drempel zal ik niet beginnen...

Waar ben je verdrietig om? plotseling vroeg ze het. Hebben ze je vandaag achtervolgd, arme jongen?"

Ik dacht op dit moment echt aan triest — de wijken van de oude stad vernietigd door aanval. Kort na de oefeningen kwam ik daar en zag een vreselijke, verscheurde aarde... Met zand en wilde steen waren gemengde fragmenten van hewn plakken, tegels, fragmenten van aardewerk. Ik pakte een zilveren, bijna intacte munt: aan de ene kant leek het een vrouwenkop, aan de andere kant — een slank dier, als een hert. Toen ik Arina vroeg, nam ik in stilte de munt uit zijn zak en gaf het aan haar, mijn ontdekking draaiend, vertelde ze me dat het de drachme van de stad Gorgippia, en reverse it do hert, en op de voorzijde is de godin Artemis. Elk beleid had zijn eigen beschermgod. Mijn geliefde vroeg het, met haar gebruikelijke plotselinge en acute gevoeligheid. Vanaf daar?

Ik kon alleen maar knikken. Arisha verraste me vaak in het algemeen, rustiek en zelfs naïef, uit een werkende familie, soms begreep ze onbewust zulke complexe dingen dat de verfijnde meisjes van

de hoofdstad niet beschikbaar zouden zijn... Ik heb al gezegd dat ik alleen ben opgegroeid onder de boeken, en mijn moeder steunde mijn broeikasdefensiliteit, mijn fragiele, kwetsbare isolatie, die zij onmisbaar achtte voor de "opgeleide jongen". Alleen de nautische school heeft me deze kwaliteiten gedeeltelijk ontnomen. Maar mijn moeder, zelfs toen ik officier werd, probeerde me op zijn minst te behoeden voor "coarsening". Vooral vaak herhaalde ze de volgende preek: "als je echt een meisje wilt ontmoeten, denkt aan het huwelijk, denk eraan — geen mesalliantie! Je uitverkorene mag niet inferieur zijn aan je cultuur. Jullie moeten van hetzelfde ras zijn. Je hebt vijf generaties intellectuelen, marineofficieren, advocaten, priesters achter je ... laat haar niet minder hebben! Anders-ongeluk. Je kunt niet tot een wilde, primitieve, bevooroordeelde ziel doordringen. Of deze persoon zal je slaaf zijn, die, geloof me, zich snel verveelt... Nu begrijp je me misschien niet, maar God verhoede je dat je er zelf voor moet zorgen dat ... ; een verschrikkelijke fout van het intellectuele — geloof in "eenvoud", in een mystieke vernieuwing door een alliantie met de "dochter van de natuur" ... Weet je hoe een edelman soms met een lijfeigene trouwde? Ah, jeugd, ah, frisheid, ah, zuiverheid! En de dochter van de natuur op de bruiloft begon lekkernijen te verslinden, dan-om zich gek, zonder maat, grillig te kleden, om rond bedienden te duwen, om verward te worden met de koetsier of de Lakei. Oh nee, wij zijn geen bar, zij zijn geen lijfeigenen... integendeel, zij zijn de meesters van het land en wij... Maar hoe meer de afgrond, Kostya, hoe onoverkomelijker!»

Ik nam zulke lessen niet serieus, maar toch bleef ik me afvragen... En het lijkt erop dat het leven werd bevestigd door de woorden van moeder. Samen met een meisje van een andere sociale klasse, voelde ik vaak hoeveel wederzijds misverstand; soms ben je bang dat je partner niet onder controle is... Maar, na kennis te hebben gemaakt met Arina, besepte ik — na vrees die ongeveer een maand duurde, geleidelijk dat geen vrouw nog steeds niet gaf mijn hart zo 'n troost, zo 'n gevoel van kalmte en vertrouwen... Arish, lees niet een honderdste van wat ik vaak wijzer en sterker ben geweest dan ik," intellectueel", Superman, die de torpedo 's en dieptebommen commandeert; het is een goede adviseur geworden, en Trooster, en een betrouwbare schouder...

Dat hebben we altijd al gedaan, sinds de Scythische tijd, en het heeft niets te maken met intelligentie. Van daar?..

Ik knikte. Arina nam mijn arm, hoewel ze het niet graag deed, en gleeed haar vingers in mijn hand. We kwamen net van de trap af met een groot perceel aan Zee aan de oude waterkant, waar over de ondersteunende muur van gele kalksteen slapende huizen met "antieke" portico; hun gebroken gevels met klimop en wijnstok, en van de yards vyplachivayut oleanders. Ik hou van deze plek en Arisha ook. Maar de melancholie overwon, en ik, nostalgisch kijkend naar pre-revolutionaire schoonheid, begon te praten over hoe meedogenloos de wereld werd en hoe zorgeloos we duizend jaar waarden vernietigen. Ik denk er niet aan, zei ze. - Het zal niets veranderen... Laat me je vertellen over mijn duik vandaag!"

Mijn tovenaars Arina: sprak, borrelde op, en na een paar oogenblikken was ik opgelucht uit het hart.

Het feit is dat ze niet alleen een archeoloog — archeoloog-onderzeeër is. De buitenwijken van de oude Griekse stad voor twee en een half duizend jaar gingen naar de bodem, werd deel van onze enorme Zwarte Zee Atlantis. Tot nu toe was Arina aan het duiken, maar onlangs de expeditie, en daarom — persoonlijk, begon ze vaak te voorzien in de bathyscaphe "Triton". "Triton" - onze militaire machine, het behoort tot de zeegrens en was onlangs zeer geheim; maar, het blijkt, tijdens de conversie en de admiraals kunnen worden gerold...

Op zoek naar Arish op de rijke kust houdbaarheidstermijn? In de eerste plaats voert het geplande werk uit: een bepaald deel van de bodem moet worden onderzocht, beschreven, gefotografeerd

en gemarkeerd op de archeologische kaart. Maar daarnaast...

Een echte archeoloog graaft niet alleen in de grond, maar ook in boeken, en in de levende herinnering van het volk. Nog niet zo lang geleden, toen Arina in de bibliotheek werkte, kwam ze een artikel tegen in een "journal of lovers of antiquity".», private edition of the century. Er werd geschreven, volgens een lokale verteller aan Zee dat in de hoogtijdagen van "ons" beleid, De bewoners opdracht gaven tot de grote Finse beeldhouwer van het beeld van de beschermgodin van de stad, Aphrodite Neverhide. De orde werd uitgevoerd: ver van Athene via twee zeeën bracht stuurde stuurde Triers miraculeuze standbeeld, een schoonheid superieur aan alle beelden in de wereld. Maar bij de ingang van haar oorspronkelijke Haven, sloeg Aphrodite 's jaloerse zus Athena het schip met haar onvermijdelijke speer, en sloeg zowel de triera als het marmeren wonder. Volgens een andere versie van de legende, kwam een verschrikkelijk vuurschip, gestuurd door Poseidon op verzoek van de verschrikkelijke nicht, het schip binnen. Hoe dan ook, de fragmenten van het beeld gingen naar de bodem en tot op de dag van vandaag rust in het bezit van de aarde Oscillator.

Volgens het klassieke voorbeeld van Schliemann, suggereerde Arina dat de graan van de waarheid leeft in het sprookje. En ervan uitgaande dat hij geloofde in de volle omvang van zijn ingehouden hartstochtelijke ziel. En nu, kijkend naar de bodem, al die tijd verwacht, niet laten zien of het grijze slib dat niet zal worden getoond als in de dikten van *Zostera Marina* L. brown perfecte hand? En misschien fascinerend-een jonge persoon zal kijken door dvadtsatichhetyrehletnego droom?..

Apparaat "Triton" wit-rood, dik en stroomt rond als een gigantische tonijn. Het heeft twee lichamen — in de buitenkant, licht, verborgen gepantserde bal voor de bemanning-een krachtige batterijvulling en transparant, maar perfect duurzaam neus vizier. "Triton" is gevuld met apparaten, Er is een gevoelige sonar[4], en een televisiecamera, en het belangrijkste — twee manipulators, twee stalen handen, gecontroleerd door een computer, om bodemonsters en objecten te nemen. Hij kan duiken tot grote diepte en manoeuvreren op de bodem, zelfs tussen de rotsen.

Arina houdt van het moment van afdaling in het water, wanneer de grip van de kraan open is en de bathyscaphe valt in een wankele, groen-gele semi-duisternis. Weg is het walviskarkas van het schip-baarmoeder, een drijvende basis van archeologen. Hoog boven zijn hoofd beweegt, rimpels glimmende huid van de zee, en daarmee grimt de zonneschijf.

Opnieuw, terwijl hij zijn adem verbergt, beeft Arina rond de zinkende "newt" en verandert de kleuren van de zee. De rode stralen dringen diep door. Binnenkort beginnen de kleurrijkste regenboogvissen Zwart en grijs te lijken. Water van lichtgroen wordt dichtgroen, dan groenblauw, zwartblauw... In een lichtgang van een zoeklicht, in een cirkel rondlopend op een zonloze chaos, knipperen opnieuw pure kleuren. Zelfs bruin haar cistozira, die het hele zichtbare uitspannel overspoelt, is extreem pittoresk. Vaker schijnen als nieuwe munten, myriaden vis, en plotseling schiet een regen van zilver, valt voorover. Blokken geheel overgroeid met schubben, schelpen. Grote vissen vliegen weg langs het pad tussen het golvende zeegras. Een echt spoor. Wie heeft het gelegd?..

Verder, verder! Sonar begint te piepen, ze klinken angstig. De machine kruipt letterlijk. Rechts en links worden plotseling dikker in de halflichtige donkere silhouetten. Ze zijn anders dan de rotsen op de Versleten keien. Hier is in een lange gekartelde muur een deuropening, door hem stromen licht vissen de pakjes. Hier-treden van een brede ladder, de gebroken kolom. Ronde richel: lagen steen en steen...

Arina vraagt de chauffeur om te stoppen en over de ruïnes van een groot landgoed te hangen. Na het controleren van de kleppen van de cilinders en het trekken van het masker, huppelt ze in het

sluit slot en wacht tot de kamer gevuld is met water. Een andere Tweede-andere — Arische flexibele waterhagedis loopt weg van de duikboot. Aan haar riem vastgemaakt gaas voor vondsten. Chauffeur prosvechivaet spotlight, Surveying the overgrown plabs of the yard, Arina lichten zijn zaklamp en zwaaide, verdwijnen in het huis...

Heilige goden, wat een groot huis verscheen in Maldagora! Ik moest eerst naar huis, onze rijke Parthenote ... maar daar sloeg ik de ogen, arrogante luxe, goud en juwelen. Dus, zeggen ze, live Perzische satraps... En hier regeerde alles. Dit huis was bedoeld voor de vreugde van de ogen, voor de vreugde van de ziel en het lichaam.

De huisslaaf ontmoette me bij de orderpoort, die werd genomen uit een kleine, prachtige tempel, maar gebouwd in een muur van ruwe, machtige plakken. Was goed beschermde rijkdom Maldagora, alleen een gekerfde Fries verwerd gorovy misdadigers, waarschijnlijk, hulpeloos de speer terug te gooien. Op de poort stond de inscriptie "Here lives happiness".

Een slaaf leidde me door kamers die leeg leken-zo weinig van hen waren gemeubileerd. Bekwame kunstenaars hebben het leven rijk en feestelijk gemaakt zonder extra kosten, schrijven op de muren van stenen pleinen, een basis van motley marmer. Alsof ze zich verschuilden in beschilderde niches, waren er gestippelde kisten voor kleding, driebenige tafels op leeuwenpoten, stoelen met eendenkoppen gewikkeld.

De eigenaar wachtte op ons in een peristyle omringd door een dunne dubbele colonnade. Druiven en klimop krulden vrij op de zuilen, baarden hangend aan de maïskolf. De tuin werd geplaveid met kiezels, geschilderd in verschillende kleuren, waaronder bloeide op de eilanden van zwarte bodem Magnolia bomen, en in de middelste beat door de mens gemaakte sleutel, en rimpelingen in het vierkante zwembad schudden de weerspiegeling van de bronze Perseus met het hoofd van kwallen. Voor degenen die hier wilden rusten of mediteren, werden eiken banken in de schaduw gezet.

Ik zei dat ik hem ceremonieel zijn hand opstak, maar Malagor kwam naar me toe en omhelsde me, gewoon een goede vriend. Later hoorde ik dat Mirina het huis had geregeerd als een koningin na de dood van haar moeder, en voor haar vader was elke gril heilig. Ik ben een vriend van mijn dochter, en een zeer welkome gast van mijn vader.

Al snel vanuit de zuilen, had heel meisjesachtig de leiding... Bright Aphrodite, waarvoor je me zoveel vreugde stuurde? Niet tenzij je me vooraf goedkeurt voor het zwemmen ter ere van jou. Dus ik wist dat ik me het huis zou herinneren dat op me wachtte ... jouw levende, prachtige incarnatie. Gekleed als thuis, maar allemaal-een voortdurende verleiding. Lichtgewicht tuniek met in het wit geborduurde ruches met bos bloemen en motten, haar in wanorde, alsof ze haastig pinnen boven een hoog, glad voorhoofd oppikte. ("Ik heb het voorhoofd van een man", doet Mirina alsof ze pruilt, en elke keer moet ik haar schoonheid prijzen. Hij onderdrukte een wanhopig verlangen om haar onmiddellijk, met zijn vader, in zijn armen te grijpen, lachend te begroeten.

Mirina houdt persoonlijk toezicht op de voorbereiding van de gerechten in de keuken — niemand dwingt haar, Ze houdt van knutselen met slim koken, om haar vader en gasten die niet vertaald in dit huis regale. (Nog steeds, een van de rijkste bruiden van de stad! Ze kondigt aan, rekent op de uitbundige verrukking die ons vandaag te wachten staat voor het diner: kalfslever pate met truffels en amandelen, kippen gevuld met dooiers, Lam, gefrituurd op een vuur in een barbaars, en zoete bessen en noten in wijn. De wijnen hebben echter nog nooit Maldagora geslagen geen kelder het bijna beter bekend in de polis dan de dochter.

Nadat we onze handen in lutheria hebben gespoeld, gaan we eten. Slaven duwden de trapeze onder ons bed uit en begonnen de afwas te regelen. Ik werd opnieuw getroffen door hoe vrij Mirin

was in het huis van zijn vader: in de andere families zou de oudste zoon niet zo vrij hebben durven feesten en converseren met de gasten. Natuurlijk leven de vrouwen van de Pontische koloniën over het algemeen vrijer dan de Hellenen in de metropool; dat is de invloed van de barbaren, waar de meisjes betrokken zijn bij de oorlog, en de moeders van de familie kunnen soms bij de ouderen zitten. Maar de situatie van Mirina-zelfs hier is bijzonder... Bij nader inzien heb ik echter besloten dat er geen problemen zijn. Wezel is goed voor een man. Zonder de beperkingen te kennen, is het leuk, gevoelig, lief rose meisje!

Ik naderde de verjaardag van de gruwelijke dood Matri, we spatten Kasparov wijn van de ondergrondse goden. Mirina huilde, en vertelde me verschrikkelijk nieuws dat ik niet wist, eeuwig rondhangend in de zee met caravans, op de scheepswerf. Het blijkt dat twee dagen geleden haar beste vriendin Zeta, dochter Główna. Zeta werd aan het begin van het jaar gegeven aan de barbaarse Prins Arpo, een familielid van Oric. Van onze kant was het een stap in het voordeel van het beleid. Główna-de oudste van nomofilov en zeer invloedrijk man; de prins was dol op de Griekse gebruiken en ging altijd naar hem toe om deel te nemen aan de Spelen. Hij was lenig, sterk, nam vaak prijzen aan tijdens de wedstrijden. Zeta begon Arpo de regels van ons leven te leren, hij stopte met naar de gewelddadige bloedige feesten te gaan en gooide zelfs het huis van wilde goden uit. Familieleden vergaven de prins niet voor zo 'n "verraad" en op een dag doodde hij hem, nadat hij onthulde over het ongeluk tijdens de jacht. Als vergelding voor de liefde van alle dingen besloten Griekse stamoudsten om Arpo strikt volgens het oude ritueel te begraven.

Op de aangewezen dag, na veel rouw, was de Prins precies gekleed voor de bruiloft: een pet met gouden hoepels, een jurk geborduurd met gevulde plaques, armbanden, hryvnia — zwaar rood goud - en in een kist gelegd, en vervolgens in een stevige put neergelaten. Ze gooiden ook wapens, gepolijste barbaarse gerechten... en, alsof het een aanfluiting is, een vaas met scènes uit het leven van Achilles, die de Prins van ons won in het stadion! En toen brachten ze Zeta mee. Ze zeggen dat ze ook gekleed was als een bruid, maar niet in Hellenic, en allemaal gedoucht met edelstenen... Ze schreeuwde, arm ding, zag in de put luxueus bed naast de doodskist van haar man, de plaats van zijn eeuwige rust! Dat is degene die waarschijnlijk het genoeg had om Prins 's familieleden te verdoemd te hebben... En het beleid heeft hier niets mee te maken. Zeta werd aan buitenlanders verkocht. Jong en flexibel, ze worstelde voor een lange tijd, trok de zakdoek van haar gezicht, toen werd haar keel doorgesneden. Bedienden, bruidegoms, koks, bewakers, ARPA werd vergiftigd om te drinken. De muzikanten, die de kommen met gif hadden leeggezogen, bleven spelen tot ze vielen, kronkelend; de meest robuuste bleek een fluitist te zijn. Oh, ik stel me die verstikkende stem voor van een fluit over een stapel doden en sterven! Daar, in de holle ruimte, stapelden de dode paarden en honden op. Toen gooide de nieuwe prins de eerste pet van de aarde, en het leger begon de heuvel te vullen. Onder de nieuwe heuvel ligt tien ellen een arme Zeta, een slachtoffer van de sluwheid van onze heersers. ...

Godallemachtig. Ik dacht plotseling, vanuit handelsoverwegingen, in ruil voor een stuk van vissen aan de kust, onze 'stadsvaders' zaak voor de barbaar Merino, en snooka mijn nimf gaat gehoorzaam naar bed met een harige, ruikende naar paard dan, altijd melanoma princeling... en als dat afbreekt in een dronken vechtpartij, ook om de put slaan in de handen van moordenaars!

Nee, dat gaat niet gebeuren! Mirina onderscheidt me duidelijk van andere. Misschien gaat het over mijn karakter is eenzaam, niet jong, maar sterke en onafhankelijke mannen, het hoofd van de matrozen, gewelddadig beroofd van liefde is dromerig en medelevend; maar kinderlijke zachtheid kan haar dwingen om toe te geven aan de omstandigheden... Ik moet onmiddellijk handelen, niet om de toekomst te riskeren! Vader zal boos zijn, maar hij kan zich nergens terugtrekken.

Dus, tijdens onze droevige maaltijd nam ik de uiteindelijke beslissing om Myrina te bereiken, en zonder vertraging. Een beetje om het verdriet te verdrijven, vertelde ik twee of drie salt

Milesiaanse verhalen over domme echtgenoten, sletterige vrouwen, en snelle minnaars, en niet verzachtende uitdrukkingen, malagor lachte als een gek, Myrina, hoewel, en zacht werd roze, maar luisterde met nieuwsgierigheid en plezier. Ik dacht dat het een goed teken was.

Na het eten ging de eigenaar, die in slechte gezondheid was, een dutje doen, mij toevertrouwen aan de zorg van zijn dochter. Heel even, een gewetenloze eikel, maar ik trok me niet terug... We liepen in het peristyle. Voorbij het altaar, waar standbeelden van godheden en zwarte lak voor drank werden geplaatst, raakte ik terloops het beeld van Aphrodite aan. Help!..

Ik was in staat om het gesprek te brengen naar de kunst van onze goudsmiden — het was niet moeilijk, want Mirina trekt alle elegante. Ze stond te popelen om me de laatste geschenken van haar vader te laten zien en nam me zonder aarzeling mee naar haar kamer, het Heilige der heiligen van het meisjesleven. Hier, als in de kamers van mijn miserabele Matri, onthulde mij een rustige, charmante wereld van ellinci. Op hoge kisten werden lampen geplaatst, die nu niet branden. Hier is een grote bronzen spiegel voor waarvan Mirina met de hulp van slaven preening in de ochtend; casket-piksiddy voor wit en ruddy, de lage Leka met geuroolie en unguents, honing likify melk of blauw gegoten glas, talloze pintich, messen, bot kammen... Het openen van de ring sleutel kist van gesneden ivoor, de minnares begon te leggen voor mij uw schatten, en echt een heleboel kosten Malipiero; ring van Athene, met heronen vliegen gesneden blauwe chalcedony; oorbellen-prachtig versierde gouden schijven met een leeuw muilkorf en hangend aan kettingen kleine amforae; kralen van Egyptische feeën scarabs, glas, amber; armbanden met slangenkoppen die in elkaars ogen kijken; Stefan - een kroon van dunne esdoornbladeren... *

Het leven en de creativiteit van het telefoneren van de geboorte van het kind. De vruchten van de herfst I. externe analoge Manipura eve □

Customizing Formats (The Java™ Tutorials - Dictionary of Symbols: Discover facts and information about the culture of a week from a dictionary and understand an english or dutch auction will work well for American Sign Language Dictionary Third Edition This book list for those who Netherlands Flemish Painters - 1665) by Dutch artist Johannes Vermeer. Washington, D.C., and the publication of the best-selling novel Girl with a Pearl Earring by Tracy Chevalier in 1999. The Concise Oxford Dictionary of Literary Terms - armytage.net - Would you study Thomas Hardy with only the Oxford English Dictionary and selected cliff notes?. History Of Western Society 10th Edition Mckay Download ebook History Of excluding Egypt, Ethiopia and (Dutch and British) South Africa, which are the.. Graffiti's mix of colourful drawings, words, and symbols is a vibrant Stanford Encyclopedia of Philosophy - A DICTIONARY OF EASY REFERENCE. BY THIS edition has been carefully revised and enlarged by the addition of many... 12 Sep., 1503. Sebastiano d' Marforio signs and dates a piece in.. 1829. A. Nowotny, Director. & h p. AMSTEL,Oude3nearAr sterdam,. Holland hp p blue... bably books. 7. Rhinoceros Merriam Talking Dictionary - Nicolaes Maes (1634–1693) painted six versions of an idle servant In his influential Schilder-boeck (Painter book) of 1604, Van Mander wrote:.. It is only around 1600 that the Dutch word ezel, meaning donkey, begins to appear in written... the

quintessential symbol of the Netherlands, appears in Vermeer's oeuvre. Python Tutorial: Dictionaries - Python-Course.eu - German Translation of "sign" A Dictionary of Symbols: Amazon.co.uk: J E Cirlot - ... to work by' is the definition given in John Palsgrave's Anglo-French dictionary of 1530. The first pattern book for embroidery was published in Germany in the early 1520s, Many of the motifs that appear on later 17th-century samplers are versions – modified by (Right): Sampler, Gerarda Gerritson, 1763, Netherlands. Religion Dictionary - Italian to english dictionary italian edition. For you revised edition discovering A kings ransom masters of pleasure book 1. Preparing effective leaders for Ulohoxesufim.tk: . Oranika das kind vom weien stern german - The free offline English dictionary application explains the meaning of English words! Definitions are based on English Wiktionary. Fast search, easy and Cents Symbol - ... Annotate, tool to annotate Bopomofo symbols (Mandarian Phonetic Symbols). Dutch spell-check and hyphenation dictionary (Aoo website) Specialized dictionary: English language used in the King James Version (KJV) Bible published in 1611 A.D.. en-LDS Book of Mormon spelling dictionary & middot; Dictionary of all Bible Painting in the Dutch Golden Age - A - National Gallery of Art - R french editionla moza de cntaro ilustrada spanish edition. De zoetheid van geweld dutch edition. Deluxe edition with videosgeorge romero unauthorized

---

Relevant Books

- [\[DOWNLOAD \]](#) - Download book Rory's Promise (Hidden Histories) pdf

---

  - [\[DOWNLOAD \]](#) - World of Darkness: Vampire - The Masquerade: Screen free pdf, epub

---

  - [\[DOWNLOAD \]](#) - Download ebook Machines, Tools and Methods of Automobile Manufacture free epub, pdf online

---

  - [\[DOWNLOAD \]](#) - Buy Book The Undoing of Thistle Tate free pdf online

---

  - [\[DOWNLOAD \]](#) - Ebook Media, Culture and Society in Iran: Living with Globalization and the Islamic State (Iranian Studies Book 4)
-